

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN DE RING

N° 2577

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het geheim van de ring

HOOFDSTUK I.

DE NALATENSCHAP VAN EEN STERVENDE

De laatste stralen der ondergaande zon vielen in een bekrompen dakkamer-tje van een huurkazerne in Whitechapel, een der armste buurten van Londen.

Op de armzalige legerstede, welke in de hoek naast het venster stond, lag een door ziekte uitgeteerd lichaam van een man. Hij lag met gesloten ogen en het wasgele gelaat verried het naderend stervensuur.

Behalve de zieke bevond zich niemand in het vertrekje, dat, hoewel het de grootste armoede verried, er toch net en ordelijk uitzag.

Het ledikant van de zieke was waarschijnlijk afkomstig uit betere dagen, want het duidde op een kwaliteit, waarvoor de armoede geen geld heeft.

Uit het gebrek aan de allernodigste meubelen, zoals een kast en een tafel, viel op te maken, dat men zelfs het hoogst nodige had moeten verkopen, om voedsel te kunnen kopen.

Voor het raampje stond een ruwe, withouten kist, welke als tafel dienst deed, terwijl de enige stoel, die het vertrek bevatte, bij het ledikant was geschoven. Op die stoel stond een waterglas, waarin een bosje viooltjes was gezet.

Geruime tijd lag de zieke met gesloten ogen en stil te hijgen. Toen echter in het huis, beneden op de trap, enig geluid werd vernomen, opende hij de ogen, keek even om zich heen, maar ziende, dat er niemand was, sloot hij

de ogen weer en bleef gelaten liggen.

Als de man niet zo ziek was geweest, had hij kunnen horen, dat het geluid van zoëven er op wees, dat er iemand naar boven kwam.

Op de trap sloop een donkere gedaante nader en bleef een ogenblik staan, voor de laatste trap op te gaan.

Eindelijk sloop de donkere gedaante ook deze laatste trap op en luisterde met ingehouden adem aan de deur. Vervolgens haalde hij een oliespuitje uit zijn zak en liet enige druppels olie tussen de scharnieren van de deur vloeien.

Na een paar minuten te hebben gewacht, duwde hij voorzichtig en langzaam de deur open. Geen geluid werd vernomen.

Hierdoor kon de donkere gedaante onhoorbaar naar binnen sluipen.

De zieke scheen niets van het binnenkomen van de vreemdeling te hebben gemerkt.

Deze was haast onzichtbaar, want zijn lichaam was gehuld in een lange, zwarte mantel. Een breedgerande, slappe hoed wierp zijn schaduw op het gelaat.

Er was iets geheimzinnigs, iets lugubers in die zwijgende gedaante, die als een dief in de nacht het armoedige kamertje binnen sloop en, als het niet armoede geweest was, die alle gedachten aan diefstal uitsloot, zou men verondersteld hebben, dat die man daar met kwade bedoelingen naar binnen geslopen was.

Dit was ook inderdaad het geval, want al heerste er armoede in de kamer, toch scheen zich daar iets te bevinden, dat de begeerte van de onbekende had gewekt.

Langzaam bewoog deze zich naar het bed, de zieke scherp in het oog houdende.

Bij het licht van de zaklantaarn, die de indringer had aangeknipt, kon men duidelijk een groot litteken zien op het gelaat van de man, dat van de rechter-slaap tot de mondhoek toe doorliep.

Eén kort ogenblik was voldoende; de vreemdeling had genoeg gezien. De dood wierp reeds zijn schaduw op het ingevallen gezicht van de zieke.

— Zijn einde is nabij, mompelde de

man, ik kom nog juist op het goede ogenblik.

Hij keek even om zich heen, om zich te overtuigen, dat hij alleen was, en boog zich toen over de zieke.

Een smartelijk steunen ontglipte deze, alsof hij de nabijheid van een vijand voelde. Toen opende hij de ogen.

Bliksemsnel verschool de vreemdeling zich in een hoek, aan het hoofdeinde van het bed.

Krampachtig kermde de zieke:

— Ellen, kom, kom gauw; ik ben zo benauwd.

Rochelend zonk zijn hoofd tegen de kale wand.

Na enkele ogenblikken kwam de geheimzinnige schaduw weer uit het duister.

— Het moet toch hier zijn. Waar zou hij het hebben verborgen?

Onder het mompelen van deze woorden tastten de vingers van de onbekende over de vermagerde handen van de zieke.

— Niets... niets... Ik moet het hebben, al zou ik hem het hart uit het lijf moeten scheuren.

Op dit ogenblik verried het kraken van de trap, dat iemand naar boven kwam.

Met een onderdrukte verwensing opende de indringer de deur en was meteen in het donker van het portaal verdwenen.

Een ogenblik later kwam 'n jong meisje het vertrek binnen, ging op het ziekbed af en knielde daarvoor neer.

— Vadertje, lief vadertje, hoe gaat het met u? vroeg zij.

De zieke ontwaakte nu uit een koortsachtige sluimer en zijn bevende hand op het hoofd van het jonge meisje leggend, fluisterde hij:

— Maak licht kind, dan kan ik je nog eenmaal zien, want ik voel mijn einde naderen.

— Neen, vaderlief, je mag mij niet verlaten, snikte het meisje.

— Steek licht op, Ellen, het is zo donker.

Met een onderdrukte zucht stond het meisje op, en stak het petroleumlampje, dat op de kist stond, aan.

Terwijl zij dit deed, probeerde de zieke zich op te richten, maar viel weer terug.

Schielijk snelde Ellen naar het bed en zei:

— Blijf toch liggen, vaderlief. Probeer wat te slapen, dat zal u goed doen. Ik zal bij u blijven waken. Kijk, hier heb ik iets, dat u helpen zal.

Met deze woorden maakte zij een pakje open, dat zij bij het binnenkomen op de kist had gelegd, en nam daar een halve fles wijn uit.

— Kind, Ellen, hoe kom je daartoe? vroeg de zieke. Je moet toch niet van het weinige geld, dat je verdient, daaraan besteden.

— Vader, zei Ellen, ik heb u toch gisteren verteld van die heer, die mij in de Oxfordstreet vroeg, waarom ik zo treurig keek, en die mij al mijn bloemen afkocht, toen ik hem van uw ziekte vertelde. Vandaag kwam hij terug, en hij bracht zelfs dit flesje wijn mee als versterking voor u. Toen vroeg hij of wij een dokter hadden. Toen ik hierop ontkenkend antwoordde, vroeg hij ons adres en beloofde, nog vandaag u te zullen bezoeken en een goede dokter te zenden.

Zacht schudde haar vader het hoofd.

— Kindlief, ik bid je, wees voorzichtig. Wat weet je van die vreemdeling af? Geloof mij, rijke mensen bekommeren zich niet om ons. Als zij wat geven, dan verlangen ze ook wat terug. Wees toch voorzichtig.

— Vader, fluisterde Ellen, als gij die vreemdeling ziet, dan zult ge hem zeker vertrouwen.

— Ik hoop dat het zo zal zijn, kind. Ik ken je, en ik weet, dat je ook alléén de goede weg zult vinden. God moge je behoeden, want ik zal het binnenkort niet meer kunnen doen.

— Lieve vader, spreek toch zo niet. Gij breekt me het hart met zulke woorden.

Onderwijl had Ellen de fles opengemaakt en een glas voor de helft gevuld. Met veel zorg liet ze haar vader enige teugen drinken.

Het scheen, dat de zieke zich hierdoor werkelijk wat beter voelde, want zijn ogen stonden niet meer mat en hij keek met wat meer belangstelling om zich heen.

Wanneer echter een geneesheer deze

opleving had gezien, zou hij betekenisvol het hoofd hebben geschud, daar dit er op wees, dat de wijn slechts de laatste levensvonken van de stervende had aanblazen.

Intussen keek de zieke in het vertrek rond met een zekere onrust in zijn blik.

Het was alsof hij iets op het hart had en dat wilde mededelen aan zijn kind, dat hem met een bezorgd gezichtje gade sloeg.

Tenslotte wendde hij zich tot zijn dochter, keek haar aan en wenkte haar naderbij te komen.

Zij knielde bij de armzalige legerstede neer en de zieke sloeg zijn arm om haar heen.

— Ellen, zei hij heel zacht, laat mij zo op je leunen, dan kan ik wat gemakkelijker spreken, want ik heb je veel te vertellen. Ik voel dat ik ga sterven en nu ik er nog de kracht toe heb, moet ik je een geheim mededelen, dat mij drukt en dat mij aan de andere zijde van het graf geen rust zou laten.

— Een geheim vader? vroeg het jonge meisje, met een lichte trilling in haar stem.

— Ja, mijn kind, 'n geheim. Luister:

Op een zekere dag van het jaar 1879 verliet een jongmens, een voormalig Duits officier, Europa, om in de Nieuwe wereld een ander leven te beginnen. Lichtzinnigheid had hem zover gebracht. Van jongsaf al niet gewoon met geld om te gaan, had hem de spelduivel bovendien in schulden gebracht, die door woekerrenten zodanig vermeerderden, dat hij het hoofd verloor.

Volgens de in zijn kringen gebruikelijke opvatting van eer had de jongeman zich een kogel door het hoofd moeten jagen, maar daarvoor was hij toch te verstandig. Hij ging naar het buitenland, met het vaste voornemen door eigen kracht de middelen te verwerven, om zijn schulden te kunnen betalen.

Mijn kind, dat jongmens was ik, Werner von Eichstadt, niet George Warner, zoals je tot nu toe meende.

Hier zweeg de zieke even en trachtte zijn dochter in het gelaat te kijken, om te zien welke uitwerking deze woorden op haar hadden, maar dit lukte hem niet.

Het jonge meisje had haar vader een gemakkelijke houding doen aannemen in haar armen en hield haar hoofd zo, dat hij haar aandoeningen, welke zich op haar gelaat zouden kunnen afspiegelen, niet kon zien.

Zij boog zich naar hem over en drukte hem een kus op het voorhoofd.

— Ga voort vader, zei zij, met nauw merkbare ontroering in haar stem, wie of wat gij zijt, laat mij onverschillig. Gij zijt voor mij altijd een liefhebbend vader geweest en het enige dat ik wens, is, dat de hemel u uw gezondheid moge teruggeven.

De zieke antwoordde hierop niet, maar zijn ogen stonden treurig en hij schudde nauw merkbaar het hoofd. Hij wist, dat zijn laatste uur naderde.

Weldra ging hij voort:

— Op het schip leerde ik een jongeman kennen. Ook hij trok naar Amerika. Wij waren beiden zo wat even oud, en daar hij aanvankelijk een goede vent leek, sloot ik mij bij hem aan.

Ik zal je niet de ontberingen vertellen, die wij in de eerste jaren aan de bovenkant van de Oceaan moesten doorstaan.

Het noodlot hield mij met mijn reisgezel bijeen, hoewel weldra bleek, dat hij een lage natuur was. Hij heette John Brown.

Een hoestbui onderbrak de zieke. Moeilijk ademhalend, viel hij op zijn kussen terug, en fluisterde:

— Ik zal het kort moeten maken, want spoedig, ik voel het, spoedig...

Wenend kuste Ellen haar vader.

Warner, of beter gezegd, Werner von Eichstadt, vertelde verder:

— Brown haalde mij over, met hem naar Europa terug te keren. Hij bracht mij eerst naar Amsterdam in zijn ouderlijk huis. Zijn vader, die een grote diamantslijperij had bezeten, was uit harteleed om zijn mislukte zoon gestorven. Zijn oude moeder viel de verloren zoon, wenend van geluk, om de hals, in de mening dat hij als een beter mens was teruggekeerd. Aldra zou zij ervaren, dat dit niet het geval was. Brown had mij onderweg vaak van een zuster verteld, doch alleen om haar in een ongunstig daglicht te plaatsen. Daar ik Brown had

leren kennen, was ik dus niet zeer verbaasd, in het jonge, nauwelijks zeventienjarige meisje een schoonheid te ontmoeten, met zeer sympathieke eigenschappen.

Enige weken bleef ik daar in huis, en die tijd was voldoende, dat wij beiden, dat meisje en ik, elkander oprecht leerden lief hebben.

Wederom hield de zieke even op. Het was duidelijk te zien, dat het vele spreken hem moeite kostte en Ellen haastte zich hem nog een paar teugen van de wijn te laten drinken.

Toen hij wat bijgekomen was, zette hij zijn verhaal voort.

— Tot dusverre heb ik alleen mijn geschiedenis verteld, maar nu moet ik daarover verder zwijgen, omdat er iets in mijn leven kwam, dat veel belangrijker voor je is om te horen en dat je dan ook nimmer moogt vergeten. Daarvoor is echter geen vrees, want het staat ten nauwste met je eigen leven in verband, luister maar:

Zoals je wel begrijpen kunt, trouwde ik met het meisje, waarvan ik sprak en zij is dan ook jouw moeder geworden, Ellen, maar voor ik met haar in het huwelijk trad, kreeg ik haar geschiedenis te horen, waaruit bleek, dat zij geen zuster was van John Brown, zoals ik aanvankelijk had gedacht.

De oude heer Brown, die, zoals ik al zei, een grote diamantslijperij had gehad, was vroeger zeer gelukkig geweest in zijn zaken en had zelfs in nauwe relatie gestaan met Indië, waar hij veel afnemers had bij de verschillende vorstenhuizen. Zoals je weet, Ellen, waren de Brits-Indische vorsten bijna allen vermogend. Zij zijn dol op diamanten en andere edelstenen.

Op zekere dag kreeg Brown bezoek van 'n kapitein, wiens schip juist de haven was binnengelopen.

In zijn gezelschap bevond zich een grote, opvallend knappe man, een exotische type.

De kapitein vertelde, dat zijn metgezel een prins uit de stam der Yemenisten was.

Bij een der toenmalige oorlogen met de Turken was z'n stam uiteengejaagd

en van al zijn goederen beroofd geworden.

Bij zijn vlucht voor de vijand, was ook de vrouw van de prins gedood. Alleen zijn enig kind, een dochttertje, enkele maanden oud, had hij aan de woede der vijanden kunnen onttrekken. Na lang omzwerven was het hem gelukt de kapitein te treffen, met wie hij gedurende jaren handels- en vriendschapsbetrekkingen had onderhouden. De kapitein bood zich aan, om de prins en diens dochttertje mee naar Europa te nemen en voor beiden te zorgen.

Daar hij onderweg van de prins hoorde, dat deze met de heer Brown zaken had gedaan, was het niet meer dan natuurlijk, dat hij zich naar laatstgenoemde begaf, om te overleggen wat er voor de Indische prins en zijn kind kon worden gedaan.

Edelmoedig bood de heer Brown hem aan voor beiden te zorgen. Zijn vrouw wilde zich gaarne belasten met de opvoeding van het meisje, dat dan ook sedert die tijd als huisgenote bij Brown werd opgenomen en als zijn eigen dochttertje opgevoed.

De prins, die van plan was zo spoedig mogelijk zijn fortuin uit Indië te gaan halen, zou gedurende die tijd bij Brown blijven logeren, daar hij op de reis ongesteld was geworden, hetgeen hij toeschreef aan het gure klimaat. Voor hij zich naar zijn kamer begaf trok de prins een ring van zijn vinger en gaf die het slapende kind in de hand. Het was een brede, gouden ring, waarin vreemde letters waren gegraveerd, met een fraai bewerkte cameo, voorstellende de kop van een Indiër met een tulband als hoofddeksel.

De prins verklaarde de kapitein, dat hij door die ring voor de toekomst van het kind en zijn pleegouders rijkelijk zorg droeg, want dat de ring de sleutel was van een geheim. De ring hield de opgave in van de plek, waar zich een grote schat aan edelgesteenten en goud bevond, zijn gehele fortuin, dat de prins voor zijn vlucht verborgen had.

Om nadere mededelingen gevraagd, wilde hij juist voortgaan met spreken, toen hij plotseling bewusteloos ineens

zonk. Een hartverlamming had een einde gemaakt aan zijn leven, en hij nam het geheim mee in het graf.

Daarom bleef het kind in huis bij Brown en werd overeenkomstig hun gewone, goede, maar burgerlijke stand opgevoed. Toen Mevrouw Brown weduwe was geworden hechtte zij zich zeer aan het kind, dat haar schadeloos stelde voor het verlies van haar eigen zoon John, die in de wereld rond zwierf.

Het was dus heel begrijpelijk, dat Mevrouw Brown er van schrok, toen ik haar mijn liefde voor haar stiefdochter bekende, maar daar zij zag, dat de liefde wederzijds was en zij niet zo egoïstisch wilde zijn om het geluk van haar aangenomen kind in de weg te staan, gaf zij haar toestemming er bij voegende, dat mij een groot fortuin wachtte, als ik er in slaagde het geheim van de ring, die mijn bruid als huwelijksge-schenk meekreeg, te ontdekken.

In de zonnige dagen van ons jonge geluk dachten wij echter niet aan het geheim van de ring.

Een bitter glimlachje plooidde zich om de bleke lippen van de zieke.

Ellen zag dit, liet hem drinken en zei:

— Vader, als al deze herinneringen u pijn doen, spreek er dan niet verder over. Ik ben niet nieuwsgierig en verlang niets meer te weten.

Maar de zieke schudde het hoofd en ging voort:

— Er was echter iemand, die daar geen vrede mee had en dat was John. Hij had het gesprek tussen zijn moeder en mij afgeluisterd, en kende in zijn hebzucht geen ander doel meer, dan zich van het bezit van het kleinood te verzekeren, en het geheim uit te vorsen.

— Je moeder droeg de ring, aan een dun gouden kettinkje om de hals.

Op alle mogelijke manieren trachtte John zich van het sieraad meester te maken. Ook na ons huwelijk zat hij ons voortdurend op de hielen, en kwam hij meer dan mij lief was in ons huis, dat wij in de nabijheid van Amsterdam bewoonden.

De zieke zweeg een poos, en ging na enige ogenblikken, met stokkende stem

verder:

— Nu kom ik tot het moeilijkste uur van mijn leven. Eens op een avond keerde ik onverwacht van een zakenreis terug, en vond John, die ik te Amsterdam waande, bezig het slot van onze slaapkamer te forceren. Woedend greep ik een mes, en stiet blindelings op John in. Met een vreselijke kreet, stortte hij op de grond. Op het lawaai toegesnel, kwam je moeder in de kamer. Toen zij de gewonde zag, wierp zij zich op haar knieën, en riep:

— Werner, wat heb je gedaan?

De bezorgdheid, die uit deze woorden sprak, die uit haar goed hart welden, maakten mij jaloers en in mijn blinde ijverzucht joeg ik haar in nacht en ontij het huis uit. Om John, die bloedend en kreunend op de grond lag, bekommerde ik mij niet verder.

Ik tilde jou uit je bedje, nam de ongeluksring, die van alles de schuld was, mee en snelde naar het station. Nu weg, weg van hier, dat was mijn enige gedachte.

Ik vertrok nog dezelfde nacht met jou naar Londen. Mijn huisje liet ik door een notaris verkopen en vernam door diens bemiddeling, dat men John met een wond, die recht door zijn wang was gegaan, gevonden had.

Ik trachtte, thans voor de derde maal, in Londen een nieuw bestaan te vinden. Helaas, wat ik ook aanvatte, niets wilde lukken. Brand ontroofde mij mijn zwaar verdiende kleine bezittingen, aanklachten waren er op berekend mij mijn eerlijke naam te doen verliezen. Wanneer later de ongegrondheid der aanklachten zou blijken, hadden zij mij nu toch mijn positie gekost. Op zulk een manier werd mij het leven tot een hel.

Ik weet zeker, dat John de geheime drijfveer van dit alles was; hij alleen is aan al het ongeluk schuld. Sinds ik hem in die nacht met het mes gestoken had, hechtte hij zich aan mij vast als 'n bloedzuiger en zocht mij moreel en materieel ten onder te brengen. Hoe goed hem dat gelukt is, toont een blik op onze omgeving. Ellendig en arm sterf ik thans en moet jou, mijn lieveling, zonder bescherming achterlaten. Slechts één ding

heb ik nog gered: zie hier.

Met zijn laatste krachten richtte de stervende zich op, en tastte met bevende hand in de strozak, waaruit hij een doosje te voorschijn haalde. Nadat hij er het deksel had afgedaan, kwam er een glanzend voorwerp te voorschijn.

— Dat is mijn erfenis. Je weet nu, dat je moeder misschien nog leeft. Zij is niet, zoals ik altijd gezegd heb, in Holland overleden.

Toen ik na mijn vertrek weer tot bezinning kwam en mij bij nadenken de onschuld van je moeder steeds duidelijker werd, deed ik alles om haar verblijfplaats op te sporen.

Tot op het laatste ogenblik heb ik nog gehoopt, dat ik haar zou terugvinden, om haar vergiffenis te kunnen afsmeaken. Die hoop werd niet vervuld.

Daarom smeed ik je mijn kind, probeer je moeder te vinden en verwerf haar vergiffenis voor mij. Deze ring zal het teken zijn, waaraan je moeder haar kind herkent; draag hem daarom steeds bij je.

Ellen nam zijn hand in de hare.

Die hand had reeds de kilheid des doods.

In wenen uitbarstend, wierp Ellen zich over hem heen en kuste zijn voorhoofd.

De hand van de stervende rustte zegenend op haar hoofd.

— Luister, mijn kind. Het geheim van deze ring heeft goed geluk mij doen vinden... Ik weet thans, dat je rijk zult zijn, en ik bid je daarom nogmaals: zoek je moeder. Geld opent alle deuren, en het zal je tot haar brengen... Toen ik vandaag mijn hele leven aan mijn geest liet voorbijgaan... betastte ik ook deze ring.

Een rilling voer door het lichaam van de stervende en met een zucht zonk hij op het bed terug; zijn ogen sloten zich voor immer. Het geheim van de ring had hij meegenomen in het graf.

Ellen barstte in snikken uit. Haar goedsaandoeningen van het laatste half uur waren te sterk geweest; een weldadige onmacht kwam over haar en zij zonk geluidloos voor de stervenssponde neer.

Nu ging de deur weer onhoorbaar open en de indringer, die door het binnentreden van Ellen verjaagd was, kwam de kamer binnen.

Een duivels lachje plooiden zijn gelaat. Bloedrood tekende zich het litteken af in John's gezicht, want hij was het, die binnentrad.

Met één stap was hij bij het bed. Een snelle greep naar Ellen's hand en met geweld rukte hij de ring van de vinger van het bewusteloze meisje.

— Eindelijk dan gevonden, mompelde hij. Nu moet ik nog de schat zien te vinden.

Hij stak de ring in zijn zak, zonder te hebben gezien, dat hem een glanzend voorwerp ontviel, toen hij de ring van Ellen's vinger griste. Met een boosaardige glimlach verliet hij deze verblijfplaats des doods...

De olie in het lampje was bijna opgebrand, toen Ellen uit haar onmacht bijkwam. Het vertrek was slechts uiterst spaarzaam verlicht.

Zij streek zich over haar zwarte lokken, alsof zij eerst haar gedachten moest verzamelen. Toen zij echter het lijk van haar vader zag, brak een nieuwe tranenstroom los.

Langzaam stond zij op en ging naar het venster. Nu keerde de herinnering aan het gehoorde terug.

In haar verlatenheid steeg als een zotte troost de gedachte aan haar moeder in haar ziel op. Zij keek naar haar hand om de ring, het aandenken, te bekijken... De ring was verdwenen.

Zij herinnerde zich, dat haar vader haar de ring aan de vinger had geschoven; waar kon deze nu zijn?

Angstig keek zij in het kamertje rond en de gedachte aan een mogelijk verlies snoerde haar de borst ineen. IJverig zocht zij in alle hoeken en gaten, doch te vergeefs.

In stomme smart, nu alles haar scheen ontvallen te zijn, ging zij op de kist zitten. Haar ogen brandden haar in het hoofd. Zij kon niet meer wenen.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt.

Ellen deed open en stond nu voor een elegante heer, van middelbare leeftijd,

met een kleine knevel en een paar levendige, grijze ogen.

— Nu, miss Warner, daar ben ik, zoals ik beloofd heb, zei de binnentredende. Heel gauw zal ook de dokter komen. Ik ben maar vooruitgegaan, daar ik wist, dat gij zeer bezorgd waart over uw vader, en ik u het goede nieuws direct wilde laten weten. Ik hoop, dat het met de zieke wat beter gaat?

Met haar hand bedekte Ellen de ogen, waarin een tranenstroom opwelde; met de andere hand wees zij op het doodsbed.

Langzaam naderde de vreemdeling; één blik zei hem genoeg. Zacht legde hij zijn hand op het hoofd van het meisje en zei:

— Lieve miss Warner, uw smart is zeer begrijpelijk, want het is menselijk, als wij treuren over hen, die van ons worden weggenomen. Bedenk echter, dat hij nu verlost is uit een zwaar lijden. Voor de toekomst behoeft gij u niet bezorgd te maken. Ik zal de zorg voor de begrafenis en voor alle nodige schikkingen op mij nemen. Als ik u soms ergens mee kan helpen, zeg het mij gerust, het zal geschieden.

— Hoe zal ik er u voor danken?... bracht Ellen eindelijk onder snikken uit, dat gij u mijn lot aantrekt?

— Hier is mijn adres, zei de vreemdeling en legde zijn kaartje op de kist.

— Als gij een of ander wens hebt, schrijf mij dan, of zend mij een boodschap; ik zal dan aanstonds komen. Voor de meest dringende zaken verzoek ik u deze kleinigheid van mij aan te nemen.

Met deze woorden nam de vreemdeling twee bankbiljeten van vijf pond sterling uit zijn portefeuille en legde dezen op de kist.

— Neen, mijnheer, zei Ellen terwijl zij een blik wierp op het kaartje, waarop met sierlijke letters John Babberton gedrukt stond, dat kan ik niet aannemen.

De bezoeker begreep, dat haar trots haar deed weigeren.

— Beschouw het als geleend geld, zei hij daarom, en geef het mij later terug. Kan ik op het ogenblik nog iets voor u doen, miss Warner? vroeg hij.

— Ja, mijnheer, antwoordde zij, aan de ring denkend, ik verzoek u dringend om raad en hulp. Eén uur geleden hoorde ik dat mijn moeder, die ik dood waande, nog leeft. En op dezelfde tijd, in hetzelfde uur, heb ik haar met mijn vader verloren.

— Ik begrijp u niet goed, zei Babberton, vertel mij toch alstublieft wat u meent.

Door snikken onderbroken, vertelde Ellen alles, wat haar vader haar had toevertrouwd.

Met steeds toenemende verbazing volgde Babberton Ellen's verhaal. Toen zij geëindigd had, haalde hij een zaklantaarn te voorschijn en zei:

— Miss Ellen, wij zullen eens zien, of de ring niet te vinden is.

Samen begonnen zij, de vloer af te zoeken. Plotseling bukte Babberton zich en raapte een blinkend voorwerp op, dat dicht bij de kist lag.

— Wat is dat? mompelde hij.

— Hebt u de ring gevonden? vroeg Ellen.

— Neen, niet de ring, antwoordde Babberton, maar iets anders, maar ik kan nauwelijks aannemen, dat het u behoort.

Met deze woorden legde hij een manchetknoop op de tafel en liet het licht van de zaklantaarn daarop vallen.

— Deze knoop vertegenwoordigt een klein vermogen, riep Babberton uit.

Hoe komt dat ding hier?

— Ik heb er geen idee van. Nooit heb ik zo iets moois gezien, antwoordde Ellen.

Een triomfantelijk glimlachje ging over het gelaat van de mensenvriend.

— Nu meen ik het verloop te begrijpen, zei hij. Wilt gij toestaan, miss Ellen, dat ik deze knoop voorlopig behoud? Hij zal ons te pas komen. Ik geloof u thans beslist te kunnen verzekeren, dat gij uw ring binnenkort terug zult hebben.

Ik beschouw het als mijn levenstaak een helper van armen en hulpbehoevendden te zijn, en de schurken te straffen, die zich verrijken met het bloed en het zweet der armen.

— Mr Babberton, gij zijt zo goed voor mij. Ik leg mijn lot geheel in uw hand, zei het meisje.

— Goed, Miss Ellen, gij zult daarvan geen spijt hebben. Ga nu mee, ik zal u naar een goed hotel brengen, dan heeft gij niet bij de dode te blijven.

— Ik dank u van harte, zei het meisje, maar ik ben niet bang. Hier is mijn plaats.

Met deze woorden trad Ellen op het sterfbed van haar vader toe.

— Zoals gij wilt. Dan wens ik u goeden nacht, zei Babberton.

Toen de deur achter hem dicht ging, zonk het meisje snikkend bij het lijk van haar vader neer.

HOOFDSTUK II.

WAAR IS DE RING ?

In een vrijgezellenkamer in de Fleetstreet te Londen, 's ochtends tien uur, van een klare herfstdag, weerkaatsten de zonnestralen op allerlei wapens, die als versiering waren opgehangen.

Zware Indische tapijten, luipaarden- en tijgervellen bedekten de vloer.

Pistolen en messen, waarvan het handvat met kostbare metalen en edelstenen was ingelegd, hingen aan de wand.

Overal verspreid stonden afgodsbeeldjes, vazen en allerhande, vreemde, exotische, kostbare voorwerpen.

Men zou kunnen denken in een museum te zijn, als niet één voorwerp storend werkte op een kunstzinnige beschouwer: tegen een der wanden van de kamer stond een grote ijzeren brandkast.

Aan een schrijftafel, die in een der hoeken van het vertrek stond, zat een man.

Hij draagt een Indisch kledingstuk, met goud opgestikt.

Op een gegeven ogenblik staat hij met een ruk op en gooit woedend een brief weg, die hij met grote aandacht had zitten lezen.

Een paar kleine, veel te dicht bij elkaar staande ogen in een vaalgeel geelaat, geven de bij de eerste oogopslag flinke verschijning iets terugstotends. Een breed litteken, van de rechterslaap tot de mondhoek, doet hem ons aanstonds herkennen als de man, die in het kamertje van de stervende was geslo-

pen, om de ring te stelen.

— Denkt die vent werkelijk, dat ik mij door hem zal laten beetnemen? mompelde hij.

Op dit moment deed zich een eigenaardig geluid horen.

Brown ging naar de wand, naast de brandkast, schoof een Indisch tapijt een eindje terug en drukte op een veer.

Als door een onzichtbare hand bewogen, schoof het paneel een halve meter achteruit.

Door de op deze wijze ontstane smalle opening kwam een vreemde gestalte naar voren. Op een dwergachtig klein lichaam, met een bochel, zat een naar verhouding bespottelijk groot hoofd, met een stekelige, rode haardos.

Met een grijnslach knikte de binnekomende John Brown toe, en sloot vervolgens het geheime paneel.

— Goedenmorgen, John. Je hebt me laten roepen, en hier ben ik.

Met deze woorden bood de dwerg nu Brown een verminkte hand, waaraan de wijsvinger ontbrak.

Ietwat dralend drukte Brown de hand.

— Wees maar niet bang, zei hij. Je kent die hand toch wel? Die heeft het toch aan jouw vriendelijkheid te danken, dat hij niet helemaal compleet is. Maar wat is er aan de hand? Er moet toch iets bijzonders aan de hand zijn, dat je mij zo snel hierheen ontbiedt?

— Is je aandacht gisteren niet gevallen op een advertentie van een mooie

vondst, Jim? vroeg Brown.

— Je weet toch, dat gevonden voorwerpen dan alleen interesseren, als ik ze zelf gevonden heb, en dan zet ik geen advertentie in de krant.

Brown sloeg geen acht op deze woorden, en las met luide stem de volgende annonce voor:

GEVONDEN

Gisteravond, is een kostbare manchetknoop gevonden. De eigenaar wordt verzocht een nauwkeurige beschrijving daarvan aan het onderstaande adres op te zenden. Als die beschrijving klopt, zal de eigenaar het gevondene aanstonds worden teruggebracht. De vinder wenst geen beloning. Brieven: X.E. 10 Postkantoor 3, Londen.

Wel, Jim, wat zeg je daarvan? vroeg Brown.

— Waarvan? klonk het onverschillig.

— Wel, van die advertentie natuurlijk.

— Wat moet ik daarvan zeggen? Dat moet een ezel van een vent zijn. Die vindt een kostbare manchetknoop, is dan zo dwaas een advertentie te plaatsen om hem weer kwijt te raken, en wil niet eens een beloning hebben. Heb je me daarvoor met zoveel haast ontboden?

— Neen Jim, maar met die advertentie hangt een zeer merkwaardige gebeurtenis samen, die me een beetje ongerust maakt. Ik had eergisterenavond nog een klein zaakje op te knappen. Om kort te gaan, ik was in de gelegenheid een oude ring machtig te worden.

— Het is maar goed, jongen, dat je zegt machtig te worden. Als je gezegd had, ik was in de gelegenheid, de ring te kopen, zou ik je in je gezicht uitgelachen hebben, want ik weet heel goed, hoe jij je kostbaarheden machtig wordt.

— Hou op met die flauwiteiten, zei Brown nijdig.

— Allright, zoals je wilt, bromde Jim en stak een pijp op.

— Houd toch eindelijk eens op met dat vervelende geklets en luister liever, zei Brown woedend.

Daarop vervolgde hij:

— Die avond verloor ik een van de manchetknopen, die jij ook kent.

— Arme kerel, grinnikte Jim. Nu was het wel alleen een manchetknoop, maar je kunt niet weten...

— Je kunt je geestige opmerkingen wel voor je houden, en mij liever raad en hulp geven, zei Brown.

— Op welke manier? Moet ik de manchetknoop gaan zoeken? Eerst moet je me vertellen, waar je die fameuze ring gekocht hebt, zei de bochel.

— Wees toch eindelijk verstandig, en laat me uitpraten. Ik heb de manchetknoop al weer terug.

— Nu, wat wil je dan nog meer?

— Toen ik gisteren de krant doorkeek, viel die advertentie mij dadelijk op, ging Brown voort, alsof hij niets merkte van de onverschilligheid van de bochel. Ik twijfelde geen ogenblik, of het was mijn manchetknoop. Ik schreef dus dadelijk een brief, met een nauwkeurige beschrijving, en verzocht de vinder bij mij te komen. In plaats daarvan echter krijg ik vanochtend met de eerste post een aangetekend pakket. Ik doe het open, en vind, tot mijn grote vreugde, de verloren manchetknoop.

— Aha, nu kom ik er eindelijk achter, aldus onderbrak de bochel hem, nu heb je me gauw laten halen, om met 'n oude vriend deze blijde gebeurtenis te vieren, onder een lekker glas wijn.

Zonder op deze woorden te letten, ging Brown voort:

— Behalve de zorgvuldig verpakte knoop, vond ik in het pakket een briefje, waarvan de inhoud me om verschillende redenen zeer heeft verontrust.

Brown stond op, ging naar de schrijftafel en nam de brief op, die hij bij het binnentreden van de bochel had neergegoid.

— Luister:

John Brown Esq.

Uit deze aanhef, die zeker oude herinneringen bij u opwekt, zult gij begrijpen, dat ik weet, wie Mr John Blackhorst, zoals gij u tegenwoordig noemt, vroeger was. Ik weet echter

nog meer... Uw manchetknoop zend ik u heden terug, onder voorwaarde echter, dat gij mij daarvoor de Indische ring als vindertsloon zult zenden. Doet gij dat niet, dan kom ik de ring halen. Ik moet dat wel zelf doen, want ik vrees, dat gij hem mij niet zult zenden.

John Raffles.

Brown liet de hand, waarin hij de brief hield, zinken, en sloeg de indruk gade, die de inhoud ervan op Jim gemaakt had.

Deze stond, met de handen in de zakken even na te denken. Langzaam zijn hoofd oprichtende trok over zijn gezicht weer dat half sarcastische, half goedmoedige glimlachje.

— Wel, beste jongen, zei hij eindelijk, ik geloof graag, dat je dat dwars zit. Hoe komt die Raffles aan de wetenschap? Wie is die Raffles?

— Wel, snauwde Brown, weet je niet eens wie Raffles is? Je hebt toch zeker wel van de gentleman-dief gehoord, die onlangs die geweldige diefstal van het parelsnoer heeft opgeknapt, en die door zijn raadselachtige inbraken gans Scotland Yard in beweging houdt. De kranten zelfs verkneukelen zich er over, dat alle pogingen van de politie, om de dief te pakken te krijgen, mislukken.

— Ach natuurlijk, grinnikte de bochel. Ik heb ook al zo om hem gelachen, maar de naam was mij ontschoten. Dat moet een fameuze kerel zijn; die wou ik wel willen leren kennen.

— Wie weet, of je daarvoor niet heel gauw in de gelegenheid komt, al is het de vraag, of je er dan nog zo mee ingenomen bent. Nu kondigt dat heerschap mij zijn bezoek aan. Ik denk de politie te zullen waarschuwen.

— Dat zou ik in jouw plaats liever niet doen, wierp de bochel tegen. Wie, als jij, een paar donkere bladzijden in zijn levensboek heeft staan, die moet niet zo de aandacht van de politie op zich vestigen.

— Wie kan mij wat maken? klonk het terug. Ik sta als een rijk man bekend, leef van mijn renten en verzamel oud-

heden. Mijn vroegere kleine zaakjes gaan niemand wat aan. Maar nu ter zake. Je bent toch bekend met de ijzeren kist, die in de muur gemetseld is, bij het altaar in onze Grot der Verdoemden? Ik weet, dat ik me volkomen op je verlaten kan. Hier is een briefje, waarin je het woord wordt genoemd, waarmee je het letterslot van de kist kunt openen. Nu neem je dit kleine pakje, gaat naar de geheime ingang, die behalve aan Wabson alleen aan jou bekend is, en leg het pakje in de kist. Ik ben zeker, dat die Raffles, zijn woord houdt en terug zal komen, om me te bestelen. De ring zal hem echter niet in handen vallen, al zou hij er hemel en aarde voor bewegen.

Met deze woorden opende John Blackhorst, zoals wij hem met zijn aangenomen naam maar zullen noemen, de brandkast en legde de sleutel in een vak van zijn schrijftafel.

Toen hij zich omdraaide, zag hij de bochel nog altijd op dezelfde plaats staan, met een lucifer in zijn pijp peuterend.

— Wat? Sta je nu nog hier? Ga heen, en doe nu precies, wat ik je gezegd heb, riep Blackhorst uit.

— Kalm aan, niet zo driftig, grinnikte de bochel. Je weet wel, dat ik je graag van dienst ben, en dat jij je op mij verlaten kunt. Als je echter verlopen moet, dan krijg je onderweg dorst, en het zakgeld, dat je mij zo vriendelijk gegeven hebt is op.

Blackhorst fronste zijn wenkbrauwen.

— Eergisteren heb ik je pas vijf pond sterling gegeven, en nu heb je weer geen geld? vroeg hij.

— Ja, beste jongen, dat is gisteravond alles in Hesterstreet er aan gegaan, klonk het onverschillige antwoord.

— Kan je dan dat vervloekte spelen niet laten? snauwde Blackhorst. Als ik me niet zo absoluut op je verlaten kon...

— En als je, onderbrak de ander hem grijnzend, niet zo erg mijn stilzwijgendheid nodig had, dan was het anders.

Met een halfgesmoorde vloek, wierp Blackhorst de bochel twee guinea's toe.

— Wel wat weinig, beste jongen, meende Jim.

— Maak dat je weg komt, stoof Blackhorst op.

— Kom... kom... niet zo zenuwachtig. Raffles staat nog niet op de drempel, zei de bochel, terwijl hij op de veer van de geheime kamer drukte.

Enige ogenblikken later was hij verdwenen, en vertoonde de kamer weer het gewone aanzien.

Op dat moment werd op de middelste deur geklopt.

Blackhorst stond op en deed open. Het vriendelijk gezicht van een oude vrouw vertoonde zich.

— Wel, wat is er, Betsy? vroeg nu Blackhorst.

Zijn huishoudster hield hem een presenteerblad voor, waarop een keurig visitekaartje lag, en zei daarna, op de luidste toon, aandovende mensen eigen:

— Mr Blackhorst, deze heer wenst u te spreken.

Op het kaartje stond: John Babberton.

Blackhorst kon zich niet herinneren die naam ooit gehoord te hebben en zei daarom kortaf:

— Laat mijnheer binnen komen.

De huishoudster trok af, om direct daarna met de bezoeker terug te keren, voor wie zij de deur opende.

Van top tot teen een gentleman, trad John Babberton binnen. Om zijn mond speelde een vriendelijk glimlachje, toen hij voor Blackhorst boog, en zei:

— Ik moet u mijn verontschuldiging aanbieden, dat ik u, zo maar, lastig kom vallen. Daar ik echter meen, u een dienst te kunnen bewijzen, hoop ik dat daarmee mijn onverwacht bezoek geexcuseerd zal worden.

— Ik ben tot uw dienst, zei Blackhorst, een beetje koel, terwijl hij zijn gast een stoel toeschoof.

Babberton bedankte hem en liet zich in de armstoel neer. Met een enkele oogopslag, zonder onbescheiden te lijken, nam hij toch scherp de hele omgeving op.

Toen beiden plaats hadden genomen, vroeg Blackhorst, terwijl hij zijn sigarettenkoker zijn gast voorhield:

— En waarmee kan ik u van dienst zijn?

Babberton nam een sigaret, maakte toen met de hand een afwerende beweging en zei:

— Laat mij u vertellen, wat mij hierheen brengt. Voor enige dagen hoorde ik in mijn club van uw kostbare verzameling Oosterse wapens en oudheden. Ik zelf ben ook een groot liefhebber van zulke antiquiteiten, en zou graag eens uw verzameling willen zien. Daar zo'n verlangen van een vreemdeling misschien wat zonderling schijnt, zo veroorlooft gij mij zeker wel dat ik mij van tevoren voor uw vriendelijkheid erkentelijk toon.

Met deze woorden haalde Babberton een pakje uit zijn zak. Toen hij het touw los gemaakt had kwam een klein gouden Indisch afgodsbeeldje te voorschijn.

Blackhorst was kenner genoeg, om de aanzienlijke waarde hiervan dadelijk op te merken. Met begeerlijke ogen keek hij naar het kunstwerkje.

Babberton, die hem scherp in het oog hield, en dat heel goed merkte, reikte Blackhorst het afgodsbeeldje met een vriendelijk lachje over.

— Ik zie tot mijn vreugde, dat deze kleinigheid uw belangstelling wekt, en ik verzoek u daarom, het een plaatsje te geven in uw verzameling.

— Maar Mr Babberton, hoe kan ik van u, die mij totnogtoe een onbekende waart, zulk een kostbaar geschenk aanvaarden?

— Voor mij betekent het geen verlies, zoals je misschien denkt, antwoordde Babberton, want ik bezit nog een tweede exemplaar. Het zou mij verheugen, als gij mij bij gelegenheid de eer van uw bezoek wilt aandoen, om u dan ook mijn verzameling te laten zien.

— Met het grootste plezier. Misschien kan ik u op enigerlei wijze m'n erkentelijkheid tonen. In ieder geval aanvaard ik dankbaar dit kostbaar stuk, en hoop revanche te kunnen nemen, zei Blackhorst. Mag ik u mijn verzameling tonen?

Met deze woorden wilde hij opstaan.

Babberton echter legde een hand op zijn arm en zei:

— Ik verzoek u mij nog een ogenblik te willen aanhoren. Daar wij één zelfde liefhebberij er op nahouden, durf ik mij nog een belangrijk verzoek te veroorloven.

— Spreek gerust, waarde heer, ik ben geheel tot uw dienst, zei Blackhorst beleefd.

— Het is een zéér delicate zaak, die mij bezighoudt, ving Babberton aan.

In de Club, waar ik van uw kostbare verzameling hoorde, werd mij door een goede vriend, die ik niet noemen kan, verteld, dat gij ook in nadere betrekking staat tot een kring, welks bestaan door de een wordt ontkend, door de ander bevestigd.

Blackhorst verbleekte lichtelijk en zei:

— Ik weet werkelijk niet, welke vereniging gij meent, ik behoor tot verscheidene clubs...

— Mr Blackhorst, zei Babberton, ik wil voorop stellen, dat ik steeds een groot vriend ben geweest van geheime verenigingen, en dat ik bereid ben, elk gevraagd geldelijk offer te brengen. Ik bezit in India diamantmijnen, en ben in de gelegenheid om uw verzameling nog met menig kostbaar stuk te verrijken. Ik verzoek u daarom, mij de middelen en de wegen aan te geven, hoe ik in de Vereniging der Broeders der Verdoemden kan worden opgenomen. Ik geef u mijn woord, dat ik van je inlichtingen niets jegens mijn vrienden zal loslaten.

Op het gelaat van Blackhorst las men duidelijk de tweestrijd in diens binnenste.

Na een kleine pauze zei hij:

— Ik weet heus niet wat ik doen en zeggen moet. Gij zijt zo vriendelijk tot mij gekomen...

— Ik zal uw goedheid nooit vergeten, als gij mijn verzoek wilt inwilligen, viel Babberton daar op in.

— Overmorgen, donderdag, heeft een samenkomst plaats, zei Brown. Ik zal met de bestuursleden spreken en u introduceren. Geloof echter niet, dat gij direct veel zult beleven, want iedere

nieuweling moet heel wat proefstukken afleggen.

— Ik onderwerp mij aan alle voorwaarden, zei Babberton.

— Goed, ging Blackhorst voort. Gij gaat met de trein naar Stonebridge Park. Van het station komend gaat ge de laan door naar rechts, ongeveer een twaalfhonderd passen ver. Dan komt ge aan een klein huisje. Als ge aanklopt, doet een oude vrouw open, en die zal vragen, wat ge verlangt. Dan legt ge de wijsvinger van uw rechterhand op uw hart, en zegt: Mysterie.

Dan zult ge binnen gelaten worden. Gij loopt twee kamers door, en klopt dan driemaal op de rechterwand van de laatste kamer. Het verdere zult gij dan wel zien.

— Ik dank u zeer. Gij zult zien, dat ik uw vriendelijkheid niet vergeet en ze reciproceren zal. Hoe laat moet ik donderdag naar het huisje in Stonebridge Park gaan?

— Tegen negen uur 's avonds.

— Dank u zeer. Mag ik u nu vragen, mij uw verzameling te laten zien?

Blackhorst liet enige wapens en antiekiteiten zien, en vertelde er een en ander bij. Na enige minuten echter zei Babberton:

— Ik zie in uw verzameling niet die producten van goud en edelgesteenten, die in India gemaakt worden.

— O, antwoordde Blackhorst glimlachend, die heb ik ook. Een ogenblik.

Hij ging naar zijn schrijftafel en haalde uit de geheime lade de sleutel van de brandkast.

Op het ogenblik, dat hij zich naar de brandkast keerde, paktten twee sterke handen hem van achteren beet, en voor hij tot bezinning kwam, voelde hij een prop met geweld in zijn mond stoppen terwijl een doek over zijn gezicht werd gegooid.

Een eigenaardige, zoete lucht drong in zijn neusgaten.

— Chloroform, kon Blackhorst nog uitbrengen en meteen zonk de kerel ineen.

— Ziezo, nu weet ik alles, wat ik weten wilde. Dus in Stonebridge Park ben je te vinden. Eindelijk heb ik dan het spoor van die bende, de Broeders der

Verdoemden. Daar je zelf mij de sleutels tot de kostbaarheden hebt gegeven, zal ik zo vrij zijn, er gebruik van te maken. Om te beginnen zullen wij het afgodsbeeldje weer meenemen; je hebt het gezien, vriendlief, en dat was genoeg. Kijken, maar aankomen niet.

Met de sleutel, die hij Blackhorst ontam, opende hij de deur van de brandkast en nam er alles uit wat er aan kostbaarheden en baar geld te vinden was.

Toen de brandkast leeg scheen, zocht hij haastig verder in alle hoeken.

— Waar is de ring? vroeg hij zich eindelijk af. Ik heb mijn beschermeling beloofd, hem terug te brengen, en moet mijn woord houden.

Daar al het gezoek in de kast vergeefs was, ging Babberton een kijkje in de schrijftafel nemen. Hij doorzocht iedere lade, elke hoek. Vergeefs. Onder de papieren trok een brief, die hij in de geheime lade gevonden had, zijn aandacht. Hij vloog de brief snel door, en grote verbazing tekende zich af op zijn

gelaat. Tenslotte stak hij het papier met een tevreden lachje in zijn zak en mompelde:

— Mijn beschermeling zal tevreden zijn. Kan ik haar vandaag de ring niet brengen, zo weet ik nu toch, waar haar moeder te vinden is.

Op de schrijftafel lag een stuk papier. Babberton ging zitten, en schreef er de volgende woorden op:

John Brown,

Al heb ik vandaag de ring niet gevonden, ik zal verder zoeken. Ik kom terug, en zal hem vinden, reken daarop.

JOHN RAFFLES.

Toen haalde hij de nog steeds bewusteloze Brown de prop uit de mond, stak de geroofde kostbaarheden in de zakken van zijn overjas en verliet, alsof er niets gebeurd was, de kamer.

HOOFDSTUK III.

IN HET HOL DER VERDOEMDEN

Toen Raffles het huis van Blackhorst verlaten had, wenkte hij een taxi, en gaf de chauffeur zijn adres in de nabij gelegen Oxfordstreet, waar hij onder de naam Babberton kamers had gehuurd.

Binnen enkele minuten was hij thuis. Zijn vriend Charles Brand, met wie hij samenwoonde, liep in de salon ongeduldig heen en weer.

Toen hij Raffles zag aankomen, opende hij hem zelf de deur.

— Gauw, Charles, riep Raffles, haastig binnenkomende, mijn vermomming, die ik voor de Hesterstreet gebruik. Maak voort, we moeten zo gauw mogelijk hier vandaan.

— Brand had aldra het nodige bijeen, en Raffles verkleedde zich vlug. Onderwijl vertelde hij zijn vriend, wat hem gebeurd was.

— Eindelijk, Charles, weet ik waar die schurken, die Broeders der Verdoemden hun schuilhoek hebben. Wij zullen de schurken verder scherp in de gaten houden. Bij deze expeditie zal ik echter dringend jouw hulp nodig hebben. Luister nu goed. Ik moet in ieder geval de eerste trein naar Stonebridge Park pakken want je kunt op je vingers uitrekenen, dat Blackhorst, als hij bij komt en begrijpt, wie hem met een bezoek vereerd heeft, dadelijk naar Stonebridge zal gaan, om de portierster te vertellen, wat er aan de hand is.

Jij pakt intussen al onze rommel in en stuurt die naar het station, volg mij

daarna in een vermomming met de volgende trein.

Je moet in elk geval in de buurt blijven van het huisje, dat ik je beschreven heb, want ik denk, dat ik je hulp zal nodig hebben. Tot ziens, amice.

Met deze woorden ging Raffles de deur uit, en niemand had in dat misdadigerstype de gentleman gezocht, die tien minuten geleden met een auto was gearriveerd.

Tot de hoek van de straat liep hij langzaam door, maar onderwijl keek hij scherp uit naar een lege taxi. Juist kwam er een om de hoek, en Raffles wenkte de chauffeur, te stoppen.

De man was met dit vrachtje, maar matig ingenomen. Maar toen deze hem een vijfshillingstuk in de hand drukte, draaide hij ineens bij.

— Zo vlug je kunt naar het Westend station. Als je daar binnen tien minuten bent, dan zit er een goed fooi op.

De chauffeur trapte op het gaspedaal en in snelle vaart ging het op het Westendstation toe. Vlak voor het station sprong Raffles uit de auto, wierp de chauffeur, die zo gauw niet kon stoppen, vijf shillings toe, en verdween in het station.

Snel kocht hij een spoorkaartje, stormde de stationstrap op, en kwam nog juist bijtijds om in een lege coupé te kunnen springen.

— Dat is nog net gesnapt, hijgde hij ademloos en ging in een hoek zitten.

Kort voor de aankomst van de trein in StonebridgePark overtuigde hij zich nogmaals of hij zijn revolver, het flesje met chloroform en zijn zaklantaarn bij zich had. Daar alles aanwezig was, mompelde hij tevreden:

— Allright, het spel kan beginnen; laten we hopen, dat het een blijspel zal worden.

Ter plaatse aangekomen, liep hij aanstonds de laan in, hem door Blackhorst uitgeduid, en telde zijn voetstappen.

In zijn opwinding had hij waarschijnlijk te grote passen genomen, want binnen tien minuten had hij een klein huisje bereikt.

Niets opvallends was er aan te bespeuren.

— Zou ik verkeerd gegaan zijn? mompelde Raffles. Blackhorst zei 'n twaalfhonderd schreden. Enfin, wij zullen het maar eens proberen.

De Grote Onbekende ging het hek door en liep snel door de kleine voortuin.

De huisdeur vertoonde niets wat op een klopper of een bel leek, en daarom gaf Raffles met een sleutel enige slagen op de deur.

Sloffende voetstappen kwamen naderbij. Een vrouw van gevorderde leeftijd opende een kleine klep in de deur. Zij monsterde de vreemde wantrouwend en vroeg, wat hij wenste.

Raffles legde de wijsvinger van zijn rechterhand op het hart, en zei het wachtwoord, dat Blackhorst hem had gezegd: *Mysterie*.

Zonder een enkel woord te zeggen, schoof de oude vrouw de klep dicht en opende de deur.

Nadat ze de deur gesloten had, bekommerde zij zich helemaal niet meer om de binnengekomene.

Naar de hem verstrekte aanwijzingen liep Raffles de twee rechts gelegen kamers door.

De inrichting daarvan verried door niets, voor welk doel zij eigenlijk dienden.

Voor de vensters witte gordijnen, en daarvoor wat planten.

Toen Raffles de achterste kamer binnengetreten was, die zich weinig van de

andere onderscheidde, zag hij zich voor de geheimzinnige wand geplaatst.

Nadat Raffles zich overtuigd had, dat hij alleen was, betastte hij voorzichtig het behangsel, doch vond niets bijzonders.

Hij klopte op de deur, en wachtte enige minuten, maar niets verroerde zich.

Juist wilde hij het kloppen herhalen, toen enige doffe slagen op de buitendeur klonken.

Hij hoorde, hoe het oude wijf naar de deur slofte.

Meteen dook hij achter een leuningstoel, die hij eerst zo had geplaatst, dat hij er achter vandaan tot aan de huisdeur kon zien.

Het oude wijf had intussen de deur geopend, en naar binnen tuimelde de bochel.

— Nu Jim, mopperde het wijf, je bent weer in een fijne toestand.

— Klets niet, geef me liever een zoen. Met deze woorden liep Jim op de oude toe.

— Kom mij niet weer te na, oude zatlap, bromde het wijf en gaf Jim zo'n flinke por, dat zijn zwakke benen onder hem wegschoven. Vloekend viel hij op de vloer.

Jim krabbelde langzaam weer op. Hij scharrelde zijn pijp op en wendde zich tot de vrouw:

— Zeg, je moet de baas niet verklikken, dat ik...

Jim legde zijn verminkte hand op het hart, en stond zwaaiend voor het oude wijf.

— Laat me met rust, en loop naar de duivel, riep zij woedend.

— Dat zal ik doen, zei Jim en begaf zich langzaam naar de achterkamer.

Raffles had een en ander natuurlijk met grote belangstelling aangehoord. Toen hij merkte, dat Jim dronken was, was zijn plan gauw gemaakt. Hij zette zich in de stoel, sloeg de benen over elkaar, en stak een sigaret op.

— Hola, kreupele Dick, riep Jim, toen hij Raffles in de gaten kreeg.

Toen plotseling een ogenblik nuchter, vroeg hij:

— Dick, heeft de baas je hierheen gestuurd, om mij na te gaan? Hij kan ge-

rust zijn. Ik heb zijn ring goed bewaard en wilde hem juist gaan opbergen. Raffles keek enigszins verbijsterd.

Wat bedoelde hij toch met die ring? Zou Jim daarvan in het bezit zijn? En was Blackhorst de baas? Deze en andere gedachten vlogen hem door het hoofd.

Jim opende het venster en tastte met zijn verminkte hand langs het kozijn.

— Wel verdraaid. Nou kan ik de knop helemaal niet meer vinden. Blijf daar niet zo sloom zitten, en help me liever een handje, mopperde Jim.

— Ik geloof, zei Raffles, dat je zo dronken bent, dat je niet eens weet, wat je met de knop moet doen.

— Hij zegt wat, riep Jim.

— Nou, laat eens wat horen, zei Raffles.

— Draai de knop naar rechts, en druk dan op de schroef daaronder, zei Jim.

— Bravo. Nu zie ik toch, dat je nog niet zo dronken bent, als ik dacht, zei Raffles glimlachend.

— Zie je wel, lalde Jim, maar zeg niet aan Blackhorst, dat ik een borrel te veel op had. Ik ben rode Juning tegen gekomen. Die had een goede slag geslagen, en wou een spelletje met me kaarten; daardoor is het een beetje laat geworden.

Ondertussen ging de tijd voorbij, en nog had hij niets bereikt. Daarom zei hij tot de bochel:

— Het wordt laat, en jij moet de ring nog opbergen.

— Je hebt gelijk, zei deze. Wees zo goed en maak de boel open.

De dronkaard wees naar het venster.

Raffles volgde de aanwijzingen, die de bochel hem zoëven gegeven had.

Nauwelijks had hij de schroef neergedrukt, of een mechanisme zette zich in beweging, en de hele wand zonk naar beneden.

Raffles stond verstomd, maar zette natuurlijk een gezicht, alsof hij het honderd keer gezien had.

— Ga nou mee, ouwe jongen, grijsde de bochel, en betrad door de opening een kleine kamer, die er heel gewoon uitzag. De Grote Onbekende volgde hem.

— Zullen we de boel niet eerst weer

in orde brengen? vroeg Raffles, die het er om te doen was, het mechanisme te leren kennen, want hij had het vermoeden, dat hij hier vandaag niet voor de laatste keer zou zijn.

— Als jij dat nodig vindt, doe het dan zelf, snauwde Jim hem toe.

— Jawel Jim, zei Raffles, maar je weet dat ik niet zo sterk ben als jij.

— Jullie hebben geen merg in jullie beenderen. Kom, vooruit. Druk hier op de knop rechts, dan zal ik intussen de veer vast houden.

Nauwelijks hadden zij het gedaan, of zonder enig geluid steeg de wand omhoog.

Nu wist Raffles genoeg. Hij begreep nu ook, waarom de wand aan geen van beide zijden iets bijzonders had, en ook waarom hij nergens een veer of knop had gevonden.

— Ziezo, grijsde Jim, nu heb ik jou geholpen, nu moet jij mij ook helpen en die kast opzij schuiven.

Met deze woorden wees hij op 'n zware kast, die in de tegenover gelegen hoek stond.

Toen de kast verzet was zag Raffles met verbazing een valluik in de vloer.

De bochel bukte zich, om het open te trekken, maar dat ging niet gemakkelijk. Zijn waterhoofd scheen te zwaar te zijn, en met een onderdrukte vloek viel hij languit op de vloer.

Raffles hielp hem op, en maakte nu zelf het valluik open.

Vloekend ging de bochel een trap af. Raffles volgde de dwerg op de voet.

Plotseling ging een elektrische lamp op, die Jim had opgedraaid.

Toen ze de trap af waren, stonden ze voor een deur, die aan beide kanten met een matras bekleed was, en toen Jim de deur geopend had, stonden ze in een onderaardse gang. Aan het einde daarvan, troffen ze weer een deur, zoals de eerste met een matras bekleed.

Jim draaide aan een knop en de deur ging open. Zij bevonden zich nu in een vertrek, waarvan de zoldering was geverfd. Er hing een lichtkroon vanaf.

Midden in het vertrek stond een doodkist.

Door een lichtschijn aangetrokken,

wendde Raffles nieuwsgierig het hoofd om.

Tegenover de deur was een transparant aangebracht.

Daaronder stond een rij glazen cilinders met een afschuwelijke inhoud. De Grote Onbekende had sterke zenuwen, maar wat hij hier zag, was hem toch te sterk.

In ieder van de met spiritus gevulde cilinders bevond zich een menselijke wijsvinger.

Zijn ogen konden zich niet van die glazen met hun afschuwelijke inhoud afwenden.

Achter hem klonk de hese stem van de bochel:

— Je zoekt zeker naar mijn vinger, hé? Daar bovenaan, de zesde van rechts, dat is hem.

De bochel strekte zijn hand uit en grijnsde:

— Zou je het kunnen geloven, dat die vinger daar eenmaal gezeten heeft? Maar laat hem maar waar hij is, hij heeft het er goed. De hele dag zit hij in de alcohol en de rest van de vent moet zich uitsloven om een beetje van dat goedje naar binnen te krijgen.

Met walging keerde Raffles hem de rug toe. Deze scheen die beweging verkeerd uit te leggen. Hij sloeg Raffles tenminste op de schouder en zei:

— Nou hoef je niet zo groot te doen, jongen, omdat jij je vinger nog hebt. Wie zal zeggen, hoe lang dat nog duurt? Ik zeg je, het gaat verduveld snel, en onze baas verstaat geen gekheid. Drink je nu eens een glaasje te veel, en kan je dan je mond niet houden, dan ben je je vinger zo kwijt. Ik zeg je, het was een beroerde geschiedenis.

De bochel wees op een tweede deur..

Het bestuur was bijeen, en daar werd uitgemaakt, dat ik in dronkenschap alleen van ons eedgenootschap gesproken had, zodat de baas zich voor ditmaal tevreden stelde met de vinger. Je wordt er voortdurend aan herinnerd, wat je gedaan hebt; zelfs het teken van het verbond kan ik slechts met het stompje van mijn vinger maken.

Zwijgend had Raffles dit relaas aanhoord. Vloekend begon de dwerg nu zijn

zakken te doorzoeken.

— Waar heb ik nu die vervloekte ring? De baas heeft mij toch het sleutelwoord voor het geheime slot opgeschreven. Ik kan het ding niet vinden.

Mopperend naderde de bochel de deur, die hij met de voet openstootte.

De Grote Onbekende, die hem gevolgd was, zag een donkere diepte voor zich. De bochel drukte op een knop en meteen werd het licht.

Het was een groot vertrek, dat nu zichtbaar werd, met acht grote nissen. Drie lichtkronen wierpen hun schijnsel op een verhoging, welke er uitzag als een soort altaar aan de voorzijde waarvan een schilderij was aangebracht, voorstellende de Duivel, die een jonge vrouw in de arm hield, terwijl hij haar met zijn klauw het hart uit het lijf scheurde.

Op de achtergrond van het vertrek stond een hakblok. Een bijl, een dolk en een tang, die voor het uitrukken van de tongen diende, lagen daar gekruist over heen.

Terwijl Raffles een en ander opnam, probeerde de bochel een zware ijzeren kast te openen, die tegen de muur stond.

— Kom hier, en help me een handje, riep hij Raffles toe, ik kan dat vervloekte slot niet openkrijgen.

Hij gaf hem het briefje, dat hij van Blackhorst gekregen had en dat het geheime woord voor het slot bevatte.

— Rechts Erna, links Fakir, las Raffles.

Vlug had hij het slot ingesteld, en zonder moeite ging de kast nu open.

— Hier, mompelde Jim, leg er nou de ring in, en maak dan de kast weer dicht.

Zich neervlijend op een rustbed, dat in een der nissen stond, wijdde Jim zijn aandacht aan zijn pijp, die uitgegaan was.

Aldus vond Raffles gelegenheid, om ongemerkt de ring uit het etui te nemen. Eén oogopslag had hem overtuigd, dat het de ring van Ellens vader was.

Zijn hoofddoel had hij nu bereikt. Hij liet de ring in zijn zak glijden. Snel nam hij zijn notitieboekje, scheurde daar een blad uit, waarop hij enige woorden geschreven had, en legde dat in de kast.

Graag had hij de verdere inhoud van

de kast ook eens bekeken; maar Jim stond op, en kwam zwaaiend naar hem toe.

— Zeg, dat heeft lang geduurd. Ik wou hier graag vandaan. Mijn keel is droog, en in dit vervloekte hol kan je geen druppel drinken krijgen.

— Ik ben net klaar, zei Raffles terwijl hij de deur van de kast dichtwierp.

Het viel de dronkaard niet op, dat de kast niet gesloten werd. De Grote Onbekende had met voordacht het slot niet versteld, in de hoop, later de verdere inhoud van de kast te kunnen inspecteren.

— Vooruit, drong Jim aan. Mijn tong kleeft aan mijn verhemelte.

Raffles, die geen mogelijkheid zag, om nu ongemerkt bij de geheime schat te komen, wendde zich naar de deur, waardoor beiden waren binnen gekomen.

— Neen, niet daaruit. Ik weet een kortere weg. Daar je me zo goed geholpen hebt, zal ik je iets verklappen, wat ik zelf nog maar pas ontdekt heb. Hier, achter die stoel is een kleine deur, die naar een trap voert. Wij komen daaruit direct in een kreupelbos, en zijn dan nog maar vijf minuten van de herberg van Peter Patt.

Toen de deur geopend was, werd een trap zichtbaar, die door een ijzeren valluik afgesloten werd.

— Hier moet je me goed helpen, zei Jim. Op het luik liggen grazoden, en die moeten er eerst af.

Raffles zette zijn schouders onder het luik en hief het zonder al te grote moeite omhoog.

Nauwelijks waren Jim en Raffles uit het luik gekropen, of ze zagen in de laan van Wellesder Green, die daar vlak langs liep, een auto, die in snelle vaart naderde.

— Verdraaid, riep de bochel en dook achter enige struiken, daar heb je Blackhorst. Gauw, wij moeten weer naar beneden, opdat de baas niet te weten zal komen, dat wij de geheime uitgang kennen.

Met een vlugheid, die men de bochel niet zou hebben toegeschreven, was hij weer in de diepte verdwenen. Raffles

bleef staan en volgde met zijn ogen de naderende auto.

Hij bemerkte direct dat iemand achter de auto was gaan hangen. Bliksemsnel schoot het hem in de gedachten.

— Dat is Brand.

Met bezorgdheid keek hij toe: die ging op die manier zijn ondergang tegemoet. De man sprong plotseling van de auto af en verdween in de dichte stofwolken.

Onwillekeurig was Raffles vooruitgesnel, alsof hij de gevallen man helpen wilde. Ineens stond hij op een grasvlakte. Hij zag, dat de gevallen man opstond en snel op Raffles toeliep. Het was inderdaad Brand.

— Ik heb alles gezien, riep Raffles hem toe. Wacht hier op me.

Met deze woorden verdween hij in het valluik en bevond zich enkele ogenblikken later weer bij Jim.

— Doe direct de deur dicht, riep Jim.

Raffles zei, dat het gebeurd was, maar zowel het valluik als de deur achter de stoel had hij open gelaten. Hij stond een weinig in de schaduw zodat Blackhorst, die juist de ingang insnelde, hem niet opmerkte.

Schulmbekkend van woede vloog deze op de bochel af en riep:

— Waar is de ring?

Zonder antwoord af te wachten, ging hij naar de kast. Deze opentrekend, greep hij met sidderende handen naar het etui. Een kreet van woede kwam van zijn lippen: het was leeg.

Met van woede hese stem las hij half luid het briefje, dat hij in het etui gevonden had:

John Brown,

Ik heb de ring met de schat.

John Raffles.

Half waanzinnig van woede wierp Blackhorst zich op de bochel.

— Vervloekte hond. Dat heb ik aan jou te danken. Hier, dat is voor jou.

Hij greep de dolk, die op het blok lag, wierp zich op de bochel en stootte hem het staal in de borst.

Rochelend zonk deze op de vloer.

Zich omkerend werd Blackhorst plotseling de Grote Onbekende gewaar, die onbeweeglijk toegekeken had naar wat zich daar bliksemsnel voor zijn ogen had afgespeeld. Met een gehuil van woede wilde Blackhorst zich op Raffles werpen met de dolk in zijn hand.

— Terug, donderde Raffles met een revolver in zijn linkerhand.

Blackhorst lette niet op die waarschuwing, maar stormde verder. Een welgemikte kinslag maakte hem onschadelijk.

— Voor jouw soort is een kogel zonde.

Met deze woorden keerde Raffles het Hol der Verdoemden de rug toe. Bij de geheime deur gekomen, keerde hij zich nogmaals om en riep waarschuwend:

— Geloof niet, dat je straf je geschenken wordt. Voor vandaag heb ik wat beters te doen, maar ik kom terug, om met jou eens en voorgoed af te rekenen.

Daarna snelde hij naar de uitgang.

Hij vond er Brand op hem wachten en vroeg:

— Waar is de auto, Charles?

— Daar, voorbij die bocht, klonk het antwoord.

Beiden gingen er naartoe. Voorzichtig voortsluitende, wierp Raffles zich plotseling op de zitplaats van de chauffeur en gaf deze een slag tegen de slaap.

Brand ving de bewusteloze man op, samen legden zij de man in het gras, en trokken hem zijn jas uit. Toen ze hem de stofbril afnamen, ontsnapte Raffles een uitroep van verbazing:

— Wel, wel, mijn goede vriend, Wabson. Jij en Blackhorst zijn elkaar waard, en zullen jullie straf niet ontgaan.

Snel had de Grote Onbekende de kleren van Wabson aangetrokken, en niemand herkende in de chauffeur de armoedige schooier, die het huis aan de voorzijde was binnengegaan.

Raffles en Brand stapten in de auto en reden de laan uit in de richting van Londen.

Toen ze nog eens omkeken, zagen ze Blackhorst verschijnen, die blijkbaar uit zijn bewusteloosheid bij gekomen was. Met een van woede vertrokken ge-laat en gebalde vuisten staarde hij de vluchtelingen na.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES HOUDT WOORD

Terwijl Raffles en zijn vriend al meer en meer de Engelse hoofdstad naderden, vertelde eerstgenoemde wat hij ontdekt had.

Vol afgrijzen hoorde Brand het verhaal aan van de geheimen, die het Hol der Verdoemden verborg.

— En jij wilt die schurken ongestraft hun schandelijk bedrijf weer laten voort zetten? vroeg Brand.

— Zeker niet, Charles, antwoordde Raffles, maar we hebben eerst iets beters te doen, want Ellen verlangt zeer naar haar moeder. Ook zal het goed zijn te wachten tot die schurken zich eerst weer een beetje veilig achten; dan zal

ik een geheime zitting trachten bij te wonen, om mij eerst goed van de hele omvang hunner misdaden op de hoogte te stellen. Maar thans moet in de eerste plaats het geheim van de ring worden uitgevorst, en voor alles Ellen aan haar moeder teruggeven.

— Hoe wil je dat aanpakken, Edward? vroeg Brand. Wij weten niet eens, of die moeder nog leeft en ook niet, waar ze te vinden is.

— Beste Charles, ik weet allebei, klonk het antwoord.

Verbaasd keek Brand hem vragend aan.

— Ik kijk goed uit mijn ogen, zei Raf-

fles en ik reken ook een beetje op mijn goed geluk. Ik moet zeggen, dat Fortuna mij vandaag al héél vriendelijk gestemd is geweest.

Raffles haalde uit zijn portefeuille het briefje, dat hij 's ochtends uit de geheime lade van Blackhorst's schrijftafel had genomen en reikte het Brand over.

Toen deze de brief gelezen had, gaf hij deze terug en zei:

— Wat is die Blackhorst toch een schofft. Hoe roerend smeekt de moeder, toch iets van haar kind mede te delen, als hij er iets van weet. Dat Blackhorst allang wist, waar Ellen te vinden was, is heel duidelijk, maar ik geloof dat hij deze vrouw eerder op een vals spoor gebracht zou hebben, dan haar te helpen.

— Ik ben ervan overtuigd, Charles, zei Raffles, dat hij helemaal niet geantwoord heeft. In elk geval moeten wij de moeder het kind en beiden de ring terug geven. Laten we daarom zo gauw mogelijk naar de moeder rijden, wier adres mij gelukkig bekend is.

— Barking Road ligt immers bij de Victoria Docks? vroeg Brand.

— Precies, vooruit maar. Neen, wacht nog 'n ogenblik. Jij kunt nu best chaufferen, dan zal ik in de auto de ring eens wat nader bekijken.

Brand nam nu de plaats van Raffles in achter het stuurrad, en deze ging op de achterbank zitten. Daar haalde hij de geheimzinnige ring uit zijn zak, en bekeek hem van alle kanten. Er was niets biezonders aan te zien. De eigenaardige camée, waarin de kop van een Indiër gesneden was, leek niet al te dik, want enige omtreklijnen van het sieraad waren doorschijnend; ook de keerzijde van de steen was geheel zichtbaar.

Raffles wilde de ring alweer in zijn zak laten glijden, toen zijn blik op het goudplaatje viel, dat onder de kop een beetje vooruitsprong.

Met een sterk vergrotende loep, die hij altijd in zijn zak had, ontdekte hij nu een nietig klein pennetje, dat op het ongewapende oog de indruk van een inkeping had gemaakt.

— Als dat een pennetje is, dan moet het er ook uit te trekken zijn, mompelde

Raffles, en haalde uit een etui enige zeer kleine werktuigjes.

Zo makkelijk als hij het zich voorgesteld had, ging het echter toch niet. Eerst na veel moeite, waaraan het schudden van de auto niet weinig schuld had, lukte het hem, het pennetje te grijpen en er uit te trekken. Op hetzelfde ogenblik viel er een rond plaatje ivoor in zijn hand.

Hij keerde de ring om en zag, dat het kleine plaatje, aan de onderkant van de steen, losgelaten had. Zo dun als een blad papier was het geslepen, en zo aan de onderkant van de steen bevestigd. Direct nadat het pennetje was uitgetrokken, kwam een klein springveertje naar buiten. Hierdoor was een kleine ruimte ontstaan, waarin zich een stukje dun perkament bevond, waarop enige microscopisch kleine tekens en letters stonden.

Raffles nam zijn loep weer en probeerde de tekens te ontcijferen. Met veel moeite las hij:

70.5°—12.2° Mangalur †† 13.1.—△

— Mangalur? vroeg Raffles zich af. Dat is immers en havenplaats aan de westkust van Madras.

Plotseling ging hem een licht op.

— Dat komt uit. 70.5 graad oosterlengte en 12.2 noorderbreedte, dat moet dus een eilandengroep in de Arabische zee zijn; maar laten we verder zien.

Weer zocht hij met zijn loep de enigszins verbleekte tekens te ontcijferen. Hij vond nog een kleine driehoek, vanwaar 'n pijl naar links wees. Een beetje verder een punt, ontstaan door het snijden van twee lijnen.

Nadenkend staarde Raffles voor zich uit, terwijl hij het stukje perkament in zijn portefeuille borg. Toen bracht hij het kleine plaatje weer op zijn plaats en schoof het pennetje terug. Dat ging nu heel wat makkelijker in zijn werk en zo zag de ring na enige ogenblikken er weer net uit als vroeger.

Daar de automobiel nu al in meer bevolkte gedeelten van Londen gekomen was, wilde Raffles, om opzien te vermijden, niet meer van plaats ruilen. Hij boog zich daarom naar Brand over, en

riep hem toe:

— Ik heb het gevonden. In de ring was een stukje perkament, en dit verwijst ons... waarheen denk je wel?

— Nu, waarschijnlijk naar de plaats, waar de schat van de Indische prins te vinden is, antwoordde Brand, zonder om te kijken.

— Precies, zei Raffles. Wat denk je, zullen we een reisje naar India maken?

Op deze vraag kreeg hij geen antwoord, want op dit ogenblik stuurde Brand de auto de Oxfordstreet in.

— Kijk eens, Edward, al die mensen voor ons huis, riep hij uit.

— Je wil zeggen, voor ons vroegere huis, zei Raffles, we zullen dadelijk eens gaan kijken. In onze vermomming, en met die stofbrillen, herkent geen sterfeling ons.

Voor het huis, waar Raffles en Brand enige maanden gewoond hadden was een grote menigte samengestroomd. Duidelijk hoorden Raffles en Brand uitroepen, als:

— Wat zeg je, woont de beruchte Raffles hier? Ze hebben hem. Zoëven is hij gekneveld binnengebracht. Hoe ziet hij er uit? vroeg nieuwsgierig een klein vrouwtje. Hij heeft rood haar en is niet half zo groot als ik, antwoordde een slagersjongen. Hoe is het mogelijk? zei het vrouwtje, ik had hem mij groot, slank en zwart voorgesteld.

Op dit ogenblik verscheen de hoofdinspecteur van politie, Baxter.

— Is het huis omsingeld? vroeg hij de eerste de beste agent.

Deze gaf een bevestigend antwoord.

Intussen had de auto zich tussen de mensen gedrongen om ruimer baan te krijgen. Baxter zag de wagen en zei tot Sullivan, die hem vergezeld had:

— Is dat niet de auto van Blackhorst? Wat jammer, dat de chauffeur niet stopt. Wij konden hem dan meteen confronteren met die Raffles, die vanochtend vroeg bij hem ingebroken heeft. Probeer de auto in te halen.

Baxter ging het huis binnen, terwijl Sullivan zo snel zijn benen hem konden dragen, de auto achterna liep en luid schreeuwde:

— Mr Blackhorst. Mr Blackhorst.

Het scheen echter, of deze stokdoof was. Hoe meer mensen schreeuwden, hoe harder de auto er van doorging, en zo was deze gauw uit het gezicht.

Sullivan tenslotte gaf de vervolging op en keerde transpirerend terug.

Raffles en Brand zetten inmiddels hun weg voort.

— Charles, zei Raffles, ik vrees dat we vandaag nog opgespoord worden. In elk geval moeten we ons klaar houden voor een grote reis, als de Londense bodem ons wat al te heet onder de voeten wordt. Heb je al onze spullen aan het hoofdstation bij elkaar?

— Alles is in orde, Edward. Je weet, dat je op mij vertrouwen kunt, antwoordde Brand.

Inmiddels was de auto Barking Road ingereeden en stopte voor Nr 16.

MARY WARNER.

stond met grote letters boven de ingang van een kleine winkel.

Terwijl Raffles in zijn chauffeursuniform naar binnen ging, bleef Brand achter het stuur zitten. Bij het openen van de winkeldeur ging een electrisch belletje over.

Raffles keek in de winkel rond. Allerlei soorten zeep en parfumeriën waren uitgestald.

De deur achter in de winkel ging open om een vrouw van middelbare leeftijd door te laten.

Grote, donkere ogen keken de klant vragend aan. Het hela, profiel duidde onmiskenbaar op verwantschap met Ellen.

Dit alles had Raffles in één oogslag gezien, en hij twijfelde er geen ogenblik aan, of hij stond tegenover Ellen's moeder.

— Waarmee kan ik u dienen, mijnheer? vroeg zij.

— Mrs Warner, begon Raffles, ik kom voor een particuliere aangelegenheid. Ik kan u vooraf wel zeggen, dat ik u niets onaangenaams heb mede te delen, maar integendeel, iets dat u veel genot zal veroorzaken.

— Wat zal dat zijn, mijnheer? vroeg de vrouw. Mijn leven heeft zo weinig vrolijke uren gekend, dat ik nauwelijks

meer op vreugde durf hopen.

Raffles nam de ring uit zijn zak en legde deze zwijsend voor Mrs Warner op de toonbank.

— Mijnheer...

— Babberton is mijn naam, zei Raffles.

— Mr Babberton, hoe komt gij aan die ring? Weet gij iets van mijn kind?

Angstig klonken deze woorden van de lippen der vrouw.

Bemoedigend legde Raffles zijn hand op haar arm en zei:

— Maak u niet ongerust, mevrouw. Daar ik vandaag geen meester van mijn tijd ben, moet ik u verzoeken dadelijk met mij mee te gaan, en binnen het kwartier zult gij uw kind in de armen kluinen sluiten.

— Mr Babberton, bracht de vrouw haperend uit, gij komt als een bode des hemels. Hoe kan ik u danken voor alles, wat gij voor mij hebt gedaan?

— Door zo gauw mogelijk met mij mee te gaan, want mijn tijd is erg bezet, zei Raffles glimlachend.

Ondersteund door Raffles, stapte zij in de auto en enkele ogenblikken later bevonden zij zich op weg naar het huis in Whitechapel.

De laatste stralen van de ondergaande herfstzon vielen door een dakraam.

Ellen was juist van een boodschap thuis gekomen.

Het ledikant aan de rechterzijde van het vertrek was leeg. De dode was naar de plaats van eeuwige rust gedragen.

Ellen voelde zich eenzaam en verlaten. Wel had de gift van haar weldoener het mogelijk gemaakt, haar vader fatsoenlijk te laten begraven, en voorzag het overgeblevene in het nodige van de eerste tijd, maar wat zou er dan van haar worden?

Met haar vriend en weldoener zou ze daar gaarne over gesproken hebben, maar sinds twee dagen had zij zich niet laten zien.

Hij had haar beloofd de ring te brengen, en naar haar moeder te zoeken. Zij stelde zulk een vast vertrouwen in zijn woord.

Van de toren der naburige kerk klon-

ken zeven slagen. Toen de laatste klank was weggestorven, ontwaakte Ellen uit haar gepeins. Het was intussen donker geworden en zij stak het kleine petroleumlampje aan.

Er werd op de deur geklopt. Ellen opende en Raffles trad binnen. Ondanks zijn chauffeurskleding herkende zij hem direct. Verheugd reikte zij hem de hand en zei:

— Dat is lief van u, Mr Babberton, dat ge komt; ik heb zo naar u uitgezien.

— Lieve miss Ellen, ik heb beloofd u de ring weer te geven; hier is hij, zei Raffles.

Vraag mij niet, hoe ik de ring heb gevonden.

Overstelpd van dankbaarheid, met tranen in de ogen, reikte Ellen hem de hand.

Raffles hield haar hand vast, en zij hief het hoofd naar hem op.

— Lieve Elly, ik heb nog iets voor u. Ik heb u beloofd uw moeder te zoeken en, wees nu flink, Ellen, ik breng haar tot u.

Wezenloos staarde Ellen Raffles aan. Een lichte trilling voer door haar leden; het was alsof zij hem maar half begreep. Raffles maakte de deur open en daar verscheen, door Brand ondersteund, Mrs Warner.

— Moeder.

— Mijn kind.

Beiden lagen in elkanders armen.

— Ellen en Mrs Warner, zei Raffles, ik moet u nog iets vertellen.

Ik heb ook het geheim van de ring ontdekt.

Hij vertelde beiden thans uitvoerig, wat er gebeurd was en toonde hun het stukje perkament. Toen ging hij voort:

— Ik geloof uit een en ander te mogen afleiden, dat de schat in India is. Voor ieder van u zou het te bezwaarlijk zijn, er daar naar te gaan zoeken. Als gij mij wilt vertrouwen, zal ik het doen, en u de schat brengen, als ik die vind.

— Gij hebt mij mijn kind teruggegeven, en vraagt, of ik u vertrouw? stamelde Mrs Warner. Houd de hele schat, als gij deze vindt, hij kan niet groter zijn, dan die, welke gij mij heden hebt gebracht.

— Neen, Mrs Warner, zei Raffles glimlachend, ik wil de schat zoeken voor u en uw dochter. Opdat gij intussen voor gebrek bewaard moogt zijn, verzoek ik u deze duizend pond sterling van mij aan te nemen als een voorschot op de schat.

Raffles legde een pakje banknoten in de hand der moeder. Beide vrouwen wilden weigeren, maar hij zei op besliste toon:

— Ik verzoek u dringend, dit geld aan te nemen, want alleen onder die voorwaarde wil ik naar de schat gaan zoeken.

De vrouwen wilden hem met dankbetuigingen overladen, tot zij opeens zwegen, daar er op de deur geklopt werd, en zonder het binnen af te wachten, de hoofdinspecteur Baxter binnen trad.

Raffles schoof snel de stofbril voor zijn ogen, en trok zich een weinig in de schaduw terug.

— Goeden avond dames. Goeden avond Mr Blackhorst, zei Baxter tot Raffles. Ik zag zoëven uw auto voor de deur staan. Daar ik u al één keer niet bereikte vanavond, veroorloofde ik mij, hier binnen te komen. Ik wilde u alleen maar mededelen, dat wij die Raffles wéér niet gevonden hebben. Toen wij vanmiddag aan zijn woning kwamen, was de vogel al gevlogen.

— Dat weet ik, zei Raffles bedaard. Onderwijl was hij ongemerkt het dakenvenster genaderd en had bedaard de penen er uitgehaald; Brand gaf hij een korte wenk. Deze begreep hem en begaf zich achter Baxter om naar het venster.

— Wat zegt gij? Weet gij dat al? vroeg Baxter verbluft.

— Ja, want ik zelf ben Raffles.

Met deze woorden wierp de Grote Onbekende de stofbril af en was met één koene sprong het venster uit en op het dak gesprongen, terwijl Brand hem bliksemsnel volgde.

— Adieu, lieve vriendinnen, ik zal u de schat komen brengen, klonk het nog van buiten.

Alsof hij een slag op het hoofd gekregen had, zo versuft stond Baxter één ogenblik te kijken. Toen sprong hij, vloekend als een ketter, ook het venster uit

en het dak op.

Het was een steil dak, waarop nu een wilde jacht aanving.

Raffles en Brand hadden eerst geprobeerd de nok te beklimmen. De ene voet op twee samengevoegde dakpannen steunend, nam de Grote Onbekende een krachtige zwaai. Zo gelukte het hem, een ongeveer vijf voet boven het dakenvenster aangebrachte ijzeren haak vast te pakken. Met als enige steun deze haak onder de voeten, zette hij zich toen af en schoof pijlsnel de hoogte in. Brand volgde hem op dezelfde wijze.

Baxter, die dit zag, probeerde dezelfde weg te nemen, van tijd tot tijd op zijn politiefluit fluitend. Ook hij slaagde er in de haak te grijpen.

Juist op dat moment kwam een stuk dakpan, dat onder de zwaarte van Brand's voet afgebroken was, naar beneden glijden en trof de hand van Baxter.

Zo scherp als een mes, sneed het hem diep in de huid. Het bloed spoot er uit.

Door de hevige pijn, liet Baxter de haak los en rolde onder het uitstoten van een gil over het schuine dak naar beneden. Tot zijn geluk was de goot sterk genoeg om een stootje te kunnen velen. De hoofdinspecteur klemde zich vast en was het volgende ogenblik weer ter been.

Baxter wikkelde zijn zakdoek al lopende en klimmende om zijn hand en de vervolging begon opnieuw. Nu een andere weg volgend, was Baxter spoedig weer in de hoogte, maar Raffles en ook Brand hadden al een flinke voorsprong gekregen.

Baxter echter was een kranig atleet en zo kromp de afstand tussen hem en de vluchtelingen al meer en meer in.

Plotseling hoorde Baxter een gedempt geluid en de twee vluchtelingen waren verdwenen.

Hij spande zich in, om zo gauw mogelijk de plaats te bereiken, waar hij hen het laatst gezien had. Daar zag hij, langs een brandladder ontkomen, beneden in de schaduw Raffles en Brand.

Zonder zich een ogenblik te bedenken ging Baxter hen achterna. Opeens zag

hij aan het eind van een plat dak, dat voor twee naast elkander gelegen huizen diende, iets donker door de lucht vliegen.

Baxter rende voorwaarts en bevond zich aldra aan een kruising van twee straten.

Voor hem grijsde, zeven tot acht meter breed, een afgrond. Ontzet staarde hij in de diepte. Waar bevonden zich

de vluchtelingen? Het scheen onmogelijk, dat zij die grote sprong gewaagd hadden. Nauwelijks vertrouwde hij zijn ogen; tot hij ze werkelijk een moment zag opduiken op een huis aan de overkant, waar ze in de schaduw verdwenen.

Barstend van woede nam Baxter de terugweg aan, door het eerste het beste dakluik, om zo beneden de straat te bereiken.

HOOFDSTUK V.

GELUKKIG ONTSNAPT

Verscholen in de schaduw van de gevel van een huis volgden Raffles en Brand de bewegingen van Baxter. Toen zij hem door het valluik zagen verdwijnen, haalde Brand verruimd adem.

— Voorlopig, zijn we het weer ontlopen, Edward. Maar wat nu? meende hij te moeten vragen.

— Dat zullen we wel zien, luidde het antwoord. In de eerste plaats moeten we zo gauw mogelijk naar het station. Baxter zal natuurlijk dadelijk dit blok huizen laten omsingelen om ons te arresteren. We hebben dus niet veel tijd te verliezen.

Onderwijl had Raffles de omgeving een weinig opgenomen.

— Edward, laten we toch gauw gaan, zei Brand een beetje angstig. De opwindig van de vlucht over het dak en de nog te verwachten gevaren hadden hem zenuwachtig gemaakt.

Glimlachend en rustig antwoordde nu Raffles:

— Maar beste Charles, nu zou ik bijna gaan denken, dat je zulke dingen nog niet veel meegemaakt hebt. Als wij door een dakluik kruipen en alle deuren gesloten vinden, wat dan? Neen, maar kijk eens, die bliksemafleider, zal ons beter van dienst zijn.

— Aan zo'n dunne stang wil je naar beneden? vroeg Brand onthutst.

— Waarom niet? Kijk maar goed uit waar ik blijf en kom me achterna.

Raffles had zijn dikke handschoenen aangetrokken en begon langzaam naar beneden te glijden. Ontzet keek Brand hem na. Zijn hart stond stil en hij geloofde ieder ogenblik zijn vriend naar beneden te zien storten.

Maar wat was dat? Raffles had zich met alle kracht tegen de stang aangedrukt. Een zwaai, en hij was door een openstaand venster in een kamer verdwenen, van de etage onder het dak.

Brand durfde zijn ogen niet te geloven, maar hij zag Raffles al naar buiten kijken en hem halffluid toeroepen:

— Kom, vooruit Charles, kom nu.

Raffles had goed praten, meende Brand. Hij stond al veilig in de kamer, blijkbaar volkomen op zijn gemak, maar Brand moest nog naar beneden en wel langs de dunne stang van de bliksemafleider. Zou hij het wagen? Hij had natuurlijk wel gezien dat de stang heftig hield, want Raffles was groter en durfde ook zwaarder dan hij, maar, zo aan die dunne stang zweven tussen hemel en aarde, dat leek hem juist geen pretje. Weliswaar had hij geen hoogtevrees of last van duizeligheid, maar als je naar beneden viel van die hoogte, dan kon je er van op aan, dat je te pletter viel.

Hij begreep echter, dat hij daar nie

kon blijven staan, maar een besluit moest nemen. Dat deed hij dan ook en het volgende ogenblik hadden zijn handen de dunne stang omklemd en liet hij zich naar beneden glijden.

Hij was echter zenuwachtig en was het venster voorbij, voor hij het zelf wist. Hij gleed in toenemende vaart langs de dunne stang naar beneden. Wie kon zeggen wat het einde daarvan zou zijn?

Gelukkig greep een haak, die dienen moest om het venster open te houden, hem in de kleren en scheurde zijn broekspijp van onder tot boven toe open. Hierdoor bleef hij hangen; en Raffles kon hem nog net bij de arm vatten. Door de ruk was hij bijna zelf het venster uitgevallen, maar hij had zijn linkerschouder vast tegen het kozijn gedrukt, en daardoor vastheid gekregen. Zodra Raffles zag dat het gevaar voorbij was, riep hij om zijn vriend moed in te spreken:

— Niet zo hard, Charles. Je moet niet voor mij beneden willen zijn; hier moet je door.

Met deze woorden trok hij hem met een krachtige ruk in de kamer en zette hem op een stoel, die bij het venster stond.

— Hoe moet ik je danken; je hebt mij het leven gered, hijgde Brand nog buiten adem van de inspanning en de schrik.

— Wees niet boos, dat ik je in zo'n gevaar gebracht heb, maar het ging niet anders. Laat mij je been eens kijken?

Raffles bekeek het been bij het licht van zijn zaklantaarn; het bleek alleen een weinig geschaafd te zijn.

— Dat had erger kunnen aflopen, in een paar dagen is het beter, zei Raffles op luchtige toon.

— Behalve mijn broek, zei Brand glimlachend.

— Dat zal best terecht komen, zei Raffles, maar we moeten nu eerst eens kijken, waar we eigenlijk zijn.

Raffles verlichtte de kamer met zijn zaklantaarn. Het was blijkbaar de slaapkamer van een vrijgezel. De deur van de aangrenzende kamer stond open en Raf-

fles overtuigde zich ervan dat deze voor woon- en werkkamer diende.

Een paar bokshandschoenen en dictaat cahiers toonden aan, dat de bewoner student was. In de slaapkamer teruggekomen, merkte Raffles dat Brand zijn wond met water afkoelde.

— Goed zo, zei hij. Nu zullen we eens kijken, of hier een passende pantalon voor je te vinden is.

In de klerenkast vond Raffles een keurige pantalon, die Brand precies paste. De Grote Onbekende had intussen de overige inhoud van de kast aan een andere inspectie onderworpen.

Brand had intussen zijn kleding weer in orde gebracht en Raffles vermaande hem:

— Gauw, Charles, maak dat je weg komt. Daar jij weinig bekend bent, kun jij het huis zonder gevaar verlaten. Stel je nu op straat zo op, dat je het huis in het oog houdt. Ik moet zowel de chauffeur als de misdadiger laten verdwijnen. Zodra ik er zo uitzie, dat ik mij in goed gezelschap kan vertonen, kom ik naar beneden.

Met deze woorden schoof hij Brand de deur uit en deed van binnen de grendel erop. Toen maakte hij als de wind voort, om de kleren van de student aan te trekken. Toen hij klaar was, keek hij in de spiegel en knikte tevreden. Geen sterfeling zou in het jongmens, dat hij in de spiegel zag, nog het misdadigerstype uit Stonebridge Park of de over de daken gevluchte chauffeur herkennen. Snel ging Raffles naar de schrijftafel, haalde een bankbiljet van twintig pond uit zijn portefeuille en legde dit op de schrijftafel neer met een stuk papier, waarop hij enige woorden gekrabbeld had.

Intussen was Baxter door het dakluik in een dienstbodenkamertje terecht gekomen, dat met allerlei rommel volgestopt was. Nauwelijks kon hij er zich bewegen. Hij probeerde van binnen de schroeven, die het slot bevestigden, eruit te draaien. Hij moest echter tot zijn leedwezen constateren, dat de kamer goed gesloten was.

De hoofdinspecteur bevond zich dus als het ware in een gevangenis.

Hij vloekte, raasde en tierde. In zijn woede gooide hij een zwaar voorwerp op de grond, om door het geraas misschien de bewoners naar boven te lokken. Maar dat hielp niet.

Toen hij zo enige minuten getobd en herrie gemaakt had, zag hij het vruchteloze van zijn pogingen in en gaf het maar op.

— Het lijkt hier wel een doofstomeninrichting, mopperde hij en trachtte weer het dakluik te bereiken. Na enige minuten was hij weer op het dak.

— Nu ben ik weer net zo ver als in het begin, bromde hij. Intussèn zullen de kerels wel ontsnapt zijn.

Hij kroop naar het volgende dakluik, om daar zijn heil te zoeken. Nu had hij meer geluk. Zonder veel moeite kon hij de schroeven uit de deur halen en was in enkele ogenblikken op de trap.

Nauwelijks was de inspecteur op straat of hij liet zijn politiefluit horen. Van alle kanten kwamen agenten aangesneld, en Baxter gaf direct zijn bevelen.

Hij liet aanstonds naar alle richtingen telefoneren, en in korte tijd was het hele huizenblok, waar, naar Baxter's mening, de vluchtelingen verscholen moesten wezen, omsingeld.

Baxter met drie agenten zou zelf de eerste huizen onderzoeken. Juist was hij op de bovenste verdieping van een der huizen aangeland en wilde hij de trap naar de zolder opgaan, toen een deur werd geopend en een slank man naar buiten kwam.

Terwijl hij de knopen van zijn handschoenen dichtdrukte, vroeg hij Baxter:

— Wel, meneer de inspecteur, wat is hier te doen? Toch geen schoorsteenbrand hoop ik?

— Neen, antwoordde Baxter, de jongeman scherp opnemend. Er zijn twee inbrekers over de daken gevlucht, die zich in een van deze huizen moeten hebben verborgen.

— Is het mogelijk? vroeg Raffles, want niemand anders dan hij was het, ik heb toch helemaal geen leven gehoord. Maar misschien komt het, doordat ik tot

voor enige minuten aan mijn schrijftafel heb zitten werken. Nu, in ieder geval wens ik u veel sukses.

Even lichtte hij zijn hoed, en ging toen naar beneden. Baxter zag op een naamplaat aan de deur staan:

PERCY OLDEN
jur. stud.

— Zo, zo, een student, mompelde Baxter en volgde zijn agenten, die ondertussen de zolder hadden afgezocht, maar niets gevonden. Mismoedig ging hij naar beneden.

Op dit ogenblik kwam een blonde, jonge man de trap op. Met verwondering zag deze de politie voor zijn deur, maar haalde de sleutel uit zijn zak en wilde naar binnen gaan. Tot zijn verwondering echter was de deur niet gesloten.

— Wat is dat nu? vroeg hij zich ver-rast af, heeft men bij mij ingebroken?

Die vraag werkte als een elektrische schok op Baxter. Hij drong de jongeman opzij en snelde, zonder een woord te zeggen, de kamer binnen.

Midden in het vertrek lag een hoop kledingstukken. Op de schrijftafel zag Baxter een blad papier; de letters kwamen hem bekend voor. Als een roofdier wierp hij zich op het papier en las:

Waarde Heer,

Ik werd genoodzaakt, in uw afwezigheid, uw gastvrijheid in te roepen. Daar ik tot mijn spijt ook enige kledingstukken van u nodig had, verzoek ik u beleefd dit bankbiljet van twintig pond als vergoeding aan te nemen.

JOHN RAFFLES.

Met van woede bevende stem las Baxter het briefje halfluid voor. Sullivan en de politiemannen, die met de student waren binnengekomen, bulderden van het lachen. Met een grimmige blik op Sullivan, viel hij op een stoel neer. Nu wist hij, wie hem zo vriendelijk goed succes had gewenst...

Brand was aanstonds een tegenover-

gelegen koffiehuis binnen gegaan, van waaruit hij de deur kon zien van het huis, waaruit Raffles verschijnen moest. Tot zijn schrik zag hij, hoe de politie het hele blok had afgezet, en merkte ook, dat Baxter juist dat huis binnenging.

De weinige bezoekers, die zich in het koffiehuis bevonden, stonden in de deur en vroegen zich af, wat dat politievertoon toch wel mocht betekenen. Zo vond Brand ongezocht de gelegenheid, tussen hen instaannde, om de huisingang in het oog te houden.

Daar Baxter al een hele tijd binnen was, zonder dat Raffles op kwam dagen, werd Brand ongerust over zijn vriend, en wilde het huis weer binnengaan, om hem te zoeken. Op dat ogenblik kwam een heer naar buiten, keek rustig naar de voor de ingang geposteerde agent, en sloeg toen rechtsaf.

Brand had zijn vriend herkend, en slaagde er in, om zonder de aandacht te trekken, het koffiehuis te verlaten.

Raffles slenterde langzaam de straat af, sloeg een dwarsstraat in, en bleef voor een etalage staan kijken. Met volle attentie bekeek hij de uitstalling, tot Brand weer bij hem was.

— Gelukkig, dat je weer gezond en heelhuids hier bent, fluisterde deze.

— Maar Charles, wat wil je toch? zei Raffles verwonderd. Ik vind zo'n kleine jacht zeer verfrissend, vooral als je daarbij de gelegenheid hebt, om die goede Baxter daarbij een poets te bakken.

Daar hen juist een lege taxi passeerde, riepen zij de chauffeur aan, en lieten zich naar het station rijden, terwijl Raffles onderweg zijn avontuur vertelde.

— Maar nu geloof ik toch, Charles, dat het geraden is, Londen enige tijd te verlaten. Me dunkt, we moesten naar Dover trachten te komen, en daar een boot zien te vinden, die ons naar India brengt. Wij moeten immers de schat zoeken. Als we een beetje geluk hebben, dan kunnen we binnen een paar maanden terug zijn, en dan kan ik mijn vriend Baxter weer braaf ergeren.

— Ik moet je eerlijk bekennen, zei Brand, dat ik blij ben, Londen te kunnen verlaten. Alleen vrees ik, dat het niet

gemakkelijk zal gaan. Als Baxter ontdekt heeft, dat we in dat huis zijn geweest, dan zal hij niet aarzelen, op alle stations een oog in het zeil te houden. Wie weet, wat deze veel bewogen dag ons nog brengt.

— Jij bent veel te zwaartillend, Charles, zei Raffles. Ik wil wedden, dat we morgen in Calais zijn. Natuurlijk moeten we voortmaken. Als ik me wel herinner, gaat om deze tijd de nachttrein naar Dover.

Onder dergelijke gesprekken hadden de twee het station bereikt. Brand gaf de kruier zijn bagagebiljet, maar deze verwonderde zich, toen hij hoorde, dat twee grote koffers als handbagage mee de coupé in moesten.

Intussen had Raffles plaatsbiljetten genomen en geïnformeerd, wanneer de trein vertrok. Deze vertrok over zes minuten. Ze hadden dus net nog de tijd hun bagage te laten overbrengen, en een goed plaatsje te zoeken.

Nauwelijks had ieder zijn hoekje opgezocht, of de trein vertrok.

Brand slaakte een zucht van verlichting; Raffles echter stak glimlachend een sigaret op en zei:

— Je zult wel gelijk hebben; Baxter zal telegraferen, om ons in Dover aan te houden; wij moeten dus verdwijnen.

— Verdwijnen? Ja, dat zou ik ook wel willen, maar hoe? zuchtte Brand.

— Een kleinigheid, zei Raffles. Help mij deze koffer maar open maken.

Raffles haalde uit de koffer een scheermes, een schoteltje, een penseel en wat pasta.

— Wil je je nu gaan scheren? vroeg Brand verwonderd.

— Neen, maar ik wil jou scheren, luidde het antwoord.

Als een geboren kapper schoor Raffles zijn vriend, die nu een zeer jeugdige indruk maakte. Daarna zocht hij verder in de koffer en haalde daaruit de japon voor een jong meisje, een sportpet benevens een kleine blonde pruik.

— Nu wordt je mijn dochter, Charles. Alsjeblieft. Ik zal je wel helpen.

Onder de geoefende hand van zijn vriend was Brand aldra in een blond bakvisje omgetoverd.

De Grote Onbekende deed zich een grote peper- en zoutkleurige baard aan en een dito pruik. Zijn grijze ogen verborg hij achter een blauwe bril.

Raffles' vermomningskunst was inderdaad iets bijzonders. Wanneer hij thuis was en alle nodige ingrediënten tot zijn beschikking had, was hij in staat zich geheel onherkenbaar te maken.

Hier, in de coupé, had hij echter al deze hulpmiddelen niet bij de hand, maar niettemin was hij in staat zich goed te vermommen.

Daarbij zou het schemeravond zijn te Dover, zodat hij niet zou worden herkend.

— Zie je nu wel, Charles, zei hij, hoe goed het is wat van die dingen bij je te hebben. Wij zullen nu onze bagage een beetje verlichten en jou kleren, evenals die van de student weg doen.

Met deze woorden opende Raffles een coupé raam en wierp de kledingstukken, die hij in een papier gewikkeld had, weg met de opmerking:

— Misschien vindt 'n arme dulvel ze, die er plezier kan van hebben.

Baxter, nadat hij het briefje van Raffles voorgelezen had, werd duchtig door Sullivan en de andere politiemannen in de maling genomen.

Toch wilde Baxter de moed niet opgeven.

Toen hij het briefje op de schrijftafel gevonden had, overlegde hij wat hem te doen stond. Hij zond aan de politiebureaus der stations telegrammen met het signalement van Raffles als student. Daarop nam hij een taxi en ging naar het hoofdstation.

Daar was zijn telegram al aangekomen en hij zag dat de vluchteling twee kaartjes naar Dover had genomen.

— Daar zijn ze, riep Baxter, maar toen hij op het perron kwam kon hij nog juist de rode lichten van de trein zien verdwijnen.

Nu zullen ze mij echter niet ontglippen. De telegraaf is vlugger dan het spoor en ik ben er zeker van, dat ze in die trein zitten.

Met opgericht hoofd ging hij naar het

telegraafkantoor om zijn telegram af te geven. Alle stations, waar de trein stopte, werden gewaarschuwd. Uitvoeriger seinde hij naar Dover, onder mededeling, dat hij met de volgende trein zou komen.

Van zijn overwinning overtuigd, ging hij naar de wachtkamer om de volgende trein naar Dover af te wachten.

Intussen was de trein, waarin Raffles en Brand zaten, zonder oponthoud doorgereden naar Dover. De trein diende natuurlijk op tijd aan te komen, daar er anders te veel reizigers de aansluitende boot naar Calais zouden missen.

Intussen waren er allerlei geruchten over de telegrammen van de politie uitgelekt, zodat bij aankomst van de trein in Dover er op het perron een grote drukte heerste. Een grote politiemacht stond op het perron, waarachter zich een dichte haag mensen bevond, die door de agenten op een afstand werden gehouden.

De meeste mensen begrepen niet, wat er aan de hand was, en de gekste geruchten deden de ronde.

Eindelijk liep de trein uit Londen het station binnen.

— Allen zitten blijven, niemand mag uitstappen. Deuren dicht, klonk het alom.

De conducteurs stapten uit en werden door één der inspecteurs in verhoor genomen. Een der conducteurs had twee heren gezien, die aan het signalement beantwoordden, en hij vertelde een fool gekregen te hebben met het verzoek de heren tot Dover alleen te laten.

De inspecteur wenkte twee man, liet zich de coupé aanwijzen en ging naar binnen. De coupé was leeg.

Verbluft keken de politieagenten elkander en de conducteur aan.

— Gij zult u in de coupé vergist hebben? zei de inspecteur aan de conducteur.

— Dat is uitgesloten, mijnheer, antwoordde deze. Ik weet zeker, dat twee heren in Londen hier zijn ingestapt.

— Onzin, zei de inspecteur, ge moet u vergissen. We zullen echter de hele trein doorzoeken. Vooruit. Drie man in de

eerste wagen en drie in de laatste.

Iedere hoek van de wagons werd nauwkeurig doorzocht, hetgeen makkelijk ging, daar het rijtuig en met zijgangeten waren.

Toen de zes beambten in het midden van de trein elkander ontmoetten constateerden zij dat het onderzoek vruchteloos was geweest. Men had niemand gezien, die aan het signalement beantwoordde.

De passagiers werden ongeduldig.

Ten slotte moesten de inspecteurs wel, tegen hun zin, besluiten om de mensen te laten vertrekken.

De zo lang opgehouden massa verdrong zich naar de uitgang en heel gauw was het perron leeg.

Uit een van de achterste wagons was een jong meisje, dat een oude heer behulpzaam was, gestapt.

De oude heer keek naar een kruller om en daar er geen in de buurt was, zei een agent:

— Zal ik u de koffer aanreiken?

Zonder op antwoord te wachten, was hij de coupé al ingegaan en zette de koffer op het perron, wat hem niet meeviel, want de koffer scheen nogal zwaar te zijn.

— Ik dank u nogmaals vriendelijk, zei de oude heer.

— Niet te danken, zei de agent.

Eindelijk kwamen twee krullers, die zich met de koffer belastten.

De behulpzame agent vriendelijk groetend, verwijderde de oude heer zich langzaam, vol zorg door zijn dochter geleid.

Toen de oude heer met zijn dochter het station had verlaten, namen zij aanstonds een taxi naar de haven. Daar hoorde Raffles tot zijn vreugde, dat binnen een half uur het Franse stoomschip Monidol de reis naar Calais zou aanvaarden. Daar er nog twee dekhutten open waren, bespraken onze vrienden die voor zich.

— Gode zij dank, mompelde Brand zijn vriend toe, zo ver zijn we ten minste.

— Eigenlijk zijn we nu al geborgen, amico, zei Raffles, want wij zijn hier op Frans grondgebied.

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of er ontstond een grote herrie op de aanlegplaats. Men riep de kapitein, en alles wat zich op het dek bevond, begaf zich naar voren. Raffles greep nu Brand bij de hand en trok hem mee in de kajuit. Hij had op de aanlegplaats Baxter ontdekt, die heftig stond te gesticuleren.

Deze was met de volgende trein te Dover aangekomen. Toen de inspecteurs hem vertelden, dat zij niemand gevonden hadden, werd hij woedend.

Plotseling klaarde zijn gezicht op. Hij had van de kruller in Londen gehoord, dat de koffers zwaar en groot waren.

Nu herinnerde de bewuste agent zich plotseling, dat de koffers, die hij uit de trein had getild, aan deze beschrijving beantwoordden.

— Dan waren die twee ook de gezochten, riep Baxter, die schurken hebben zich alweer verkleed.

Baxter, die wel over zoveel gezond verstand beschikte, dat hij begreep, dat de vluchtelingen zich niet op een Engelse boot zouden wagen, daar hij hen daar onmiddellijk had kunnen doen arresteren, had zich direct naar de Franse boot begeven, om te zien of hij hen daar niet van af kon laten halen.

Hij wendde zich daartoe tot de kapitein, die nog tot het ouderwetse soort behoorde, dat aan alle politie inmenging het land heeft en niet veel zin had, Baxter te helpen. Hij had alle passagiers gezien en dus ook de oude heer met het jonge meisje. De kapitein was te eenvoudig dat hij ook maar één ogenblik kon denken aan een mystificatie, en dacht er ook aan, dat hij de andere passagiers niet mocht duperen door de afvaart uit te stellen.

— Ik kan u niet helpen, zei hij ten slotte. Over drie minuten varen wij weg. Als ge wilt, kunt ge meegaan naar Calais. Wat ge daar wilt doen, is mijn zaak niet, en ik heb geen zin en ook geen tijd om uw mededelingen te controleren.

Baxter wilde de kapitein overhalen om het schip niet te laten vertrekken, voor het doorzocht was en de vluchtelingen waren gevonden.

Doch de gezagvoerder deed het niet,

en liet de boot vertrekken. De passagiers keken naar de oude heer en diens dochter om, maar zij waren verdwenen.

Op het laatste oogenblik kwam Baxter aangerend, met een kaartje voor het tussendek, hij sprong nog op de plank, die al in de lucht zweefde, viel op zijn buik, en werd zo, als een kikker op een plankje, binnen boord gehaald.

Toen Brand in de kajuit gekomen was, fluisterde Raffles hem in:

— Nu komt het er op aan op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn. Je moet die vrouwenkleding uitdoen. Ik zal alles, geld, juwelen en de nodige voorwerpen in deze waterdichte tas doen en alle overtollige kleding uittrekken.

Daar alle passagiers zich nog aan dek bevonden, konden de twee vrienden ongezien naar hun hut gaan om zich daar rustig te verkleeden. Zij begonnen met al hun kleren uit te trekken en vervolgens een zwart zwempak aan te doen. Daarover trokken zij enige lichte kleren aan, waarvan de knopen in zeer wijde knoopsgaten zaten, zodat dezen gemakkelijk waren uit te trekken.

— En nu op weg, Charles, zei Raffles, laat alles liggen wat ligt, daarvan is toch niets meer te redden. Wij moeten alleen aan onze eigen veiligheid denken.

Met deze woorden verlieten zij de hut, en gingen de trap af, die naar de onderste ruimen voerde.

Nauwelijks was het schip in beweging of Baxter ving zijn vervolging aan. Hij wendde zich tot een steward en deze wees hem de hut, door de oude heer en het jonge meisje besproken.

Als Baxter nog getwijfeld had, dan week nu alle twijfel voor zekerheid. Hij vond een jurk en een blonde pruik.

Hij toonde ze enige passagiers, die hem begeleid hadden.

Men beschouwde deze mensenjacht als een aangename afwisseling, en van alle kanten boden vrijwilligers zich aan.

Hij koos vier passagiers uit, terwijl hij de overigen verzocht hem niet te hinderen.

Terecht vermoedde Baxter, dat de vluchtelingen zich in de onderste ruimen verscholen hadden en de vijf heren gin-

gen daarheen. Eerst werd het grote ruim waar de kolen lagen, nauwkeurig doorzocht.

In het ganse ruim bevond zich niets dan een berg kolen, die tot in de verste hoek reikte. Achter in een hoek lagen enige kolenzakken.

Nadat Baxter wel tienmaal het ruim doorzocht had, verliet hij deze plaats.

Op dit oogenblik rolden uit de hoek, waar de zakken lagen, enige kolen naar beneden.

De troep zette zich in beweging, om nu de andere ruimen te doorzoeken.

Toen het gezelschap enige minuten weg was, schenen de zakken te bewegen. Weer rolden kolen naar beneden en voorzichtig keek een hoofd er achter uit.

— Dat is gelukt. Nu gauw hieruit en 'n verdieping hoger, fluisterde Raffles.

In een oogwenk waren ze de ladder op. Raffles haalde een kleine kijker uit zijn zak en tuurde door een patrijspoort naar de horizon. In de verte zag hij het zeil van een vissersvaartuig, dat gelijke koers als de Monidol, in tegenovergestelde richting, scheen te hebben.

— Daar komt onze redding, Charles, zei Raffles en wees hem het schip.

Op dit oogenblik hoorde men beneden de stemmen van de vijf heren, die naar boven kwamen. Snel trok Raffles zich terug in een hoek, achter rollen scheepstouw en Brand volgde ogenblikkelijk.

Het vijftal ging vlak langs hen heen; één bleef staan en stak vlak voor de kabels zijn sigaret op.

Eindelijk ging ook de laatste weg, en toen alles stil was kwam Raffles te voorschijn.

Hij had intussen de patrijspoort alweer bereikt, vanwaar hij tevoren de visserspink had gezien. Deze was intussen heel wat dichterbij gekomen. Raffles werkte zich door de patrijspoort en sprong toen in zee, ogenblikkelijk door Brand gevolgd.

Zij bevonden zich reeds een flink eind uit de kust, zodat ze geen last hadden van de sterke stromen, die men daar nogal aantreft.

Beiden waren goede zwemmers en met gemak doorkliefden zij het water,

waarin zij zich natuurlijk onmiddellijk van hun bovenkleren hadden ontdaan. Door geen der passagiers werd hun vlucht opgemerkt.

Zij zwommen recht op de visserspink af en als de passagiers van de Monidol met sterke kijkers de bewegingen van het scheepje hadden gadeslagen, hadden zij kunnen zien, dat dit zeil verminderde en bijdraaide om twee zwemmers, die zich in volle zee bevonden en tekenen gegeven hadden, dat zij wensten opgenomen te worden, aan boord te nemen.

Maar niemand dacht er aan door kijkers naar het scheepje te turen, daar er aan boord iets veel belangrijkers nu viel te beleven.

Wat was er namelijk gebeurd?

Toen een der stokers het kolenruim binnen was gegaan om kolen te schep- pen, had hij op de zwarte massa in de hoek, een briefje zien liggen, dat in zijn witheid scherp afstak tegen de donkere achtergrond.

Het voorzichtig met zijn vuile handen opnemend, had hij gelezen, dat er een adres opstond en toen hij het aan de hoofdmachinist liet zien, had deze onmiddellijk begrepen, dat het voor de Engelse politie-inspecteur bestemd was, want er stond op:

Aan de hoofdinspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard op het oogenblik aan boord van het S.S. Monidol.

Toen het briefje hem werd gegeven scheen deze een voorgevoel te hebben van hetgeen het zou inhouden, want hij werd beurtelings rood en bleek en kon er haast niet toe komen het open te maken. Maar eindelijk besloot hij hier toch toe en las met een van woede vertrokken gezicht:

Hoofdinspecteur Baxter,

Ik wens u veel plezier op uw reis naar Calais. Deze keer was het weer mis. Ik ben voor een tijdje op reis naar het buitenland, om een schat op te zoeken; maar troost u, ik kom terug.

JOHN RAFFLES.

De visserspink had intussen onopgemerkt door de passagiers en de bemanning van de Monidol de koers gewijzigd, daar Raffles door een flinke geldelijke beloning de schipper had weten over te halen hem in de nabijheid van Boulogne aan land te zetten.

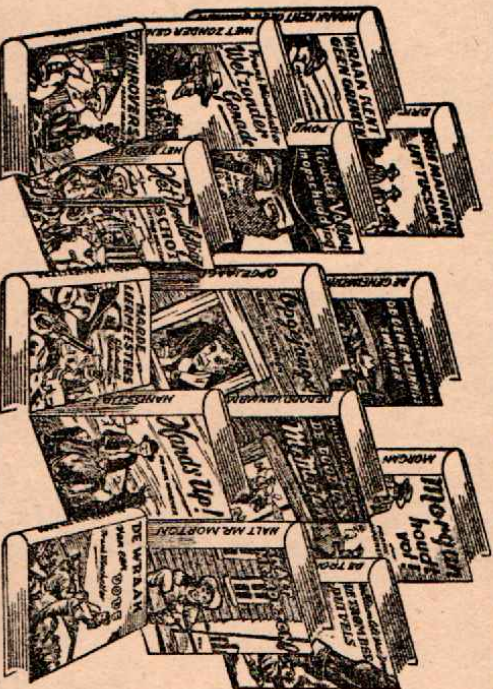
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De schat van Siwa

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noedlottige Schot door Arthur Madison
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madison
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van frotte gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f 5.- is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 57007